

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETO XI. -- ŠTEV. 187
AUGUST 1943

LA VIDA ESPIRITUAL

AÑO XI. -- NUM. 187
AGOSTO 1943

Aquí se ve la loma con la Ermita de Santa Teresita sobre Villa Regina. El P. Juan tocó este punto en su gira anterior por Río Negro, donde también hay muchos yugoslavos.

slika nam kaže kapelico Male Terezije na strmem brdu nad Villi Regino. O tistih krajih v Río Negro poroča g. Hladnik v svojem potopisu v tej številki D. ž.

En su última gira que hizo el P. Juan en los días de 5 al 18 de julio visitó la colectividad yugoslava en el Chaco (Sáenz Peña, Las Breñas, Pampa del Infierno y Resistencia), en Santa Fé y Paraná.

Nekateri spomini iz obiska rojakov v Villi Regini, pri Fabčiču in Humru.

He aquí unos recuerdos de Villa Regina en Río Negro. Los yugoslavos se ocupan allí con la producción de vino, peras y manzanas.

EL GRAN FESTIVAL ARTISTICO YUGOSLAVO

de la revista

"La Vida Espiritual"

que se realiza anualmente para reunir fondos a beneficio de dicha revista cultural-religiosa eslovena, cuya misión es contribuir al conocimiento mutuo yugoslavo-argentino, tendrá lugar el

12 DE SEPTIEMBRE A LAS 15

EN EL SALON SAN JOSE, AZCUENAGA 164

con un programa muy variado e interesantísimo de
TROZOS DE MUSICA, CANCIONES, OBRAS TEATRALES
de chicos y grandes, CINE y ACTUALIDADES.

Invitamos cordialmente a todos nuestros lectores, amigos y
simpatizantes, para adquirir con tiempo las entradas.

NAŠA PRIREDITEV

Vsakoletna prireditev Duhovnega življenja je postala že znamenita po svojem lepem uspehu. Zato upamo, da bo tudi letos zbrala lepo število občinstva. Vsak naročnik Duhovnega življenja naj torej smatra za svojo dolžnost, da se vdeleži naše prireditve, ki se bo vršila v nedeljo 12. septembra ob 15 uri v Salonu San José, Azcuénaga 164. Prosimo vsa naša društva, da puste tisti dan prost za to prireditev in naj prilagode svoje programe tako, da bodo vsi naši rojaki mogli prihiteti k tej lepi manifestaciji slovenske misli in besede. Program bo nadvse zanimiv. Videli boste na odru naše male in večje, slišali našo pesem in glazbo, nasmejali in razvedrili se ob šaljivih nastopih in odnesli s seboj tudi kak hvaležen spomin.

SEPTEMBERSKA ŠTEVILKA "DUHOVNEGA ŽIVLJENJA" BO JUBILEJNA

Ob enem bo tudi program naše prireditve. Prosimo zatorej naše dobre naročnike, da nam za to priliko preskrbite kaj oglasov.

DUHOVNO ŽIVLJENJE je mesečnik.

Uredništvo:

Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefón 48-3361 (48-0095)

Kličí od 11-13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava:

Paz Soldán 4924

Telefón 59-6413

Registro de Prop. Intelectual 81190

1. AUG.: MAŠA NA PATERNA-
LU za Jožefo Leban.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za Andre-
ja in Mario Cigoj.

MOLITVE na Paternalu.

8. AUG.: MAŠA NA AVELLA-
NEDI za Franciško in štefan Grp-
dar.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za An-
tona Leban.

MOLITVE na Paternalu.

15. AUG.: MAŠA NA PATER-
NALU za rajne Mavec.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za Ivana
Furlan.

MOLITVE in PROCESIJA NA
AVELLANEDI (Mitre 800).

22. AUG.: MAŠA NA AVELLA-
NEDI za stariše Gomboc.

MOLITVE na Paternalu.

29. AUG.: MAŠA NA PATERNA-
LU za stariše Rojc.

POROČILI so se: Pri sv. Rozi IVA-
NA MLJAC in ALOJZ UŠAJ ter
JANEZ MATAJURC in ROZALIJA
HVALIČ.

KRŠČENI so bili v Las Breñas tri
hčerke in sinček ŠUKLJETOVI; v S. Peñi
pa obe hčerki MOVRINOVI.

V VEČNOST STA ODPOTOVALA OBA
TERČIČEVA, ki sta se pred 56 leti nase-
lila v Paraná, ožef je imel že 84 let, žena
Marija, roj. Jakin, pa 79 let. Bila sta iz
Sabatina. Poleg Paraná sta imela lepo
čakro in še lepšo družino. On je umrl 15.
avg., ona pa mu je sledila 24. dec. in je
bila zakopana na lanski Božič ob sprem-
stvu mnogih rojakov.

MNOGE POZDRAVE in toplo zahvalo
je naročil č. g. LUDVIK PERNIŠEK IZ
JUNINA de Los Andes, ko je v zadnjih
dneh meseca junija preživel nepozabne
dneve med slovenskimi rojaki v Buenos
Airesu. Imel je sv. mašo na Avellanedi,
kjer so mu prelepo zapeli in ga do solz
ganili. Prisostvoval je tudi prireditvi Slov.
Doma, kjer je zaživel pred njim ljublje-
na domovina. Obiskal je tudi nekatere
rojake. Vsem se na tem mestu najtopleje
zahvali.

NA AVELLANEDI JE 15. AVG. veliko
proščenje. Ta dan je praznik Marijinega
Vnebovzetja. Vrší se tedaj velika proce-
sija in posvetitev Srcu Marijinemu. Tudi
Slovenci se bomo te procesije vdeležili
zato ste povabljeni vsi verni Slovenci, da
prihitite 15. avg. popoldne ob 14.30 uri
Avellanedo. Zbrali se bomo na trgu pred
cerkvijo na Av. Mitre 800. Poglejte kje
je naša avežanedska zastava s podobo
Brezjanske Marije. Pridite številno, da
bomo lahko tudi kaj-lepo zapeli.

PRVO SV. OBHAJILO. Nikar ne odla-
sajte. Prijavite čimprej vaše stroke, da
se bo vse pravočasno uredilo za prvo sv.
Obhajilo, ki se bo vršilo pred Božičem

ROJAKOM V ČAKU, PARANA IN STA-

FE se najtopleje zahvaljujem za ljubez-
njivost, katero ste mi skazali ob priliki
mojega obiska po tistih krajih. Posebno
toplo zahvalo naj dam Ivanu Movrinu in
Martinu Guštinu v Sáenz Peñi; Kifnarje-
vim, Kambiču, Klemencu in Dergancem v
Las Breñas, Srečku Ferfolja v Pampi del
Infierno; Persoljevimi, Pintarjevimi in Pla-
niškovim v Paraná, Pertoču v Santa
Fe, Čukovim in g. konzulu v Rosariju ter
Planinčevim v Resistenci.

Imel sem ne le lepo vreme temveč sem
našel povsod nadvse ljubeznive obraze.
Odneseš sem si od povsod najlepše spo-
mine, katere bom tudi popisal.

Janez Hladnik

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual

Dirección: Pasco 431,

U. T. 48-3361 y 0095

Director: P. Juan Hladnik

Administración: Paz Soldán 4924

U. T. 59-6413

Suscripción anual \$ 2.—.

na Paternalu. Prijavite slov. kaplana g.
Hladniku, Pasco 431, ali pa sestram:
Paz Soldán 4824. Capital.

VIDOVDAN smo praznovali z molitvi-
jo za žrtve naše svobode. Pri sv. Rozi se
je kljub slabemu vremenu zbralo lepo šte-
vilo rojakov pri sv. maši 27. junija, pri
kateri je zapel avežanedski pevski zbor in
je presenetil s svojim nastopom.

TELOVSKE PROCESIJE smo se vdele-
žili z našo svetogorsko zastavo pri sv.
Neži 27. junija.

V LAS BREÑAS v čaku, kjer živi le-
po število naših rojakov, največ iz Bele
Krajine, se je vršila sv. maša 10. julija
in se je zbralo lepo število rojakov, ki so
tedaj prvič slišali slovensko besedo božjo
v daljni tujini. Nato smo se zbrali pri
skupnem obedu in doživeli veselo sloven-
sko popoldne.

V SAENZ PEÑI je bila sveta maša v
nedeljo 11. julija in se je pri njej tudi
zbralo vse, kar je slovenskega v tistem
delu čaka.

BRATOVŠČINA ŽIVEGA ROŽNEGA
VENCA ima shod na AVELLANEDI na
praznik Vnebovzetja 15. avg. in vabi vse
člane in rojake k prostenjski procesiji,
katere se bomo vdeležili pri farni cerkvi
na Av. Mitre.

NA PATERNALU se vrši seja in shod
22. avgusta ob navadni uri.

IZ UPRAVE

Za tiskovni sklad so prispevali: Naglič
1.—, Repič 3.—, Cotič 1.—, Zavrtanik
M. 1.50, Vuga 1.—, Simčič 1.—, Terbižan
F. 2.—, Terbižan L. 3.—, Šeruga J. 1.—,
Turel E. 1.—, Zeljko 1.—, Bregant 1.—,
Mislej 1.—, Strlé L. 1.—, Troha Sl. 2.—,
Jamšek F. 1.—, Konič M. 1.—.

Nekateri naročniki so zastali z naroč-
nino. Poskrbite, da poravnate Vašo dolž-
nost in priložite kaj za kritje primanj-
ljaja s prispevkom v tiskovni sklad.

ZA SVETOGORSKO ZASTAVO so še
prispevali: Daneu 3.—, Planinšek M. 2.—.
Skupna zbirka je dala torej 517.— \$.
Zastava je stala 440.— \$. Preostanek 77.—
\$ je dan blagajni Bratovščine živega Rož-
nega Venca.

CRECE LA CONFIANZA

El desarrollo de la guerra ha tomado
una vuelta netamente favorable para las
armas aliadas. Ya se perfila el triunfo
y ya hay que tomar en serio los asuntos
del porvenir. Mientras las armas van
conquistando victorias decisivas, les toca
a los diplomáticos pensar en la recons-
trucción de la futura patria libre.

Con este motivo se reorganizó el gabi-
nete yugoslavo, residente en Londres. El
nuevo régimen tiene que resolver una
vez por todas el problema interno yu-
goslavo, la unión cordial de las tres par-
tes integrantes yugoslavas: eslovenos,
croatas y serbios. Hay que asegurar la
igualdad de derechos a todas las regio-
nes y, para evitar los rozamientos, hay
que fijar, desde ya, las bases de la
Yugoslavia futura, en la que podrán en-
contrar su verdadera patria todos los
grupos del sur eslavo.

El nuevo gobierno en Londres aceptó
un programa, que preve una Yugosla-
via federativa, ya que el centralismo de
la preguerra fué una causa continua de
desacuerdos. Un país formado por par-
tes tan diferentes por su cultura como
Servia (Oriente), Eslovenia ((Occidente),
Croacia y Bosnia, no puede, con las le-
yes unificadas, eliminar diferencias mile-
solo para amalgamar pueblos de tan dis-
tinta cultura, historia, costumbres y reli-
gión. Ahora tenemos ya una base equi-
tativa para todos, en la que cada parte
integrante de la Yugoslavia futura tiene
reconocido su correspondiente derecho.

Esta decisión del gobierno yugoslavo
ya tuvo sus palpables consecuencias en
la coordinación de todos los guerrilleros,
que ahora bajo el mando supremo de
Mihajlovich, están preparando la inva-
sión de los Balcanes, pues ya se está
acercando esa hora, tan ansiosamente
esperada. En todas las regiones que for-
man la retaguardia del Adriático está
ubicándose el invicto ejército yugoslavo,
esperando el momento para abrir los
puertos adriáticos a la invasión.

LAS PERSECUCIONES CONTINUAN

Nos llegó una lista de los nombres de
escritores, poetas y destacados persona-
jes eslovenos que han sido fusilados y
expulsados por los italianos. — Los
alemanes han eliminado a todos ya en
los primeros meses de su dominación. —
Los italianos se hacían ilusiones de con-
quistar las simpatías del pueblo con un
trato más benigno. Pero nuestra gente
mantenía su derecho a la libertad y no
quiso bajo ninguna condición cooperar
con el invasor. Luego siguió la venganza
y las últimas noticias nos trajeron los
nombres de la totalidad de personas im-
portantes, asesinadas o internadas.

La universidad eslovna de Ljubljana to-
davía existía el año pasado. También po-
dían continuar, aunque bien limitando su
tarea, algunos colegios secundarios. Aho-
ra ya está liquidado todo lo que lleva el
nombre eslovno. La biblioteca universi-
taria, los laboratorios, los equipos de las
diversas facultades, todo ha sido secues-
trado, llevado a Italia y repartido entre
las universidades italianas.

Ultimamente cambió el panorama. Los
dignatarios fascistas que ayer hacían y
deshacían arrogantemente, están descon-
certados. De golpe han agachado la ca-
beza y están repartiendo amables invita-
ciones y favores por todas partes, para
conquistar siquiera algún defensor para
el momento, que preveen cercano, en el
que podrán mucho aquellos que hoy to-
davía gimen encadenados. Llegaron a
darse cuenta que a un pueblo de carácter
y consciente de sí, no se le puede
dominar, sino que se le debe respetar.

Žarek upanja.

Naš višji dušni pastir, kard. in nadškof dr. S. L. Copello je odredil naj se 15. avgusta, na praznik Marijinega Vnebovzetja posveti cela dežela Srcu Marijinemu po zgledu in naročilu svetega Očeta, ki je lani posvetil Rim in vesoljno cerkev Marijinemu brezmadežnemu Srcu, da bi nam po Mariji prišlo Kraljevstvo Kristusovega miru.

S temile besedami je molil papež:

“Tebi, Tvojemu brezmadežnemu Srcu izročamo in posvečujemo v tej strašni uri človeške zgodovine nas in ves odrešeni krščanski svet, skrivnostno telo Kristusovo, ki je danes tako strahotno razdvojen v medsebojnem sovraštvu kot žrtev človeške krivičnosti.”

“Kakor je bila posvečena Srcu Jezusovega cela Cerkev in ves svet, da bi v zaupanju Nanj dosegli vsi rešenje in zmago, prav tako se posvečujemo tudi Tebi, Tvojemu brezmadežnemu Srcu, o naša Mati in Kraljica Sveta, da bo Tvoja materinska ljubezen in varstvo pospešilo božje kraljevanje na zemlji; da bo ves svet, pomirjen med seboj in spravljen z Bogom, slavil Tebe in skupno s Teboj zapel slavospev hvale ljubezni in vdanosti Srcu Jezusovemu v katerem edinem je mogoče najti resnico, življenje in mir.”

Naš tukajšnji nadpastir je izdal toplo pastirsko pismo v katerem poziva vse vernike, naj se posvetimo Marijinemu Srcu in po njem prosimo miru. Očetovsko naročilo najvišjega božjega namestnika na zemlji je to. Pobožnost do Srca Marijinega ni nova stvar. Saj smo videli že v naših domovih podobe Marijinega Srca, katere pričajo o tej obliki otroškega zaupanja do Marije, ki izvira že iz davnih preteklih stoletij.

SKRIVNOSTNO RAZODETJE

zadnjega stoletja je pa dalo sedanjemu svetemu Očetu povod, da je prav v tem trenutku pozval svet, naj se izroči Marijinemu Srcu in po Njej izprosi mir.

Na Portugalskem stoji znamenita Marijina božja pot v Fatimi. Tamkaj se je prikazala Marija 13. jul. 1917.

Nekaj nedolžnih otrok je bilo deležnih Marijine prikazni in je priča sledečih besedi, ki so prerokba bodočnosti in se nanašajo zlasti na Rusijo, kjer je v naslednjih mesecih začel svoje delo komunizem z nespravljalivim bojem proti veri in Bogu. Seveda ni v tistem času na Portugalskem nihče vedel nič o boljševizmu in še manj so vedeli o njem otroci, katerim je bila Marijina prerokba izročena. Takole se glasi:

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Plaza Huincul je že zadaj. Vlak se je zapodil naravnost proti vzhodu in jo jaderno pobiral proti Chailacó. Proga je tam znatno pod noge, zato je opesal preje vlak, sedaj ga pa samo še bolj žene nizdol. Presušena pokrajina nudi v primerni razdalji še dosti idilično podobo, ki je prav za tiste kraje na splošno značilna. Na severu se vrstijo vseskozi do Neuquena ostro odrezana brda seveda popolnoma gola, katera se ponasajo z okroglimi grički, kot da bi bili izrezijani na stroj. Predno ena vrsta brd preneha, že zraste izza nje druga in tako vse naprej tja v Rio Negro in do Ville Regine. Sestavina tistega gričevja je pa nekak

“Vi, otroci, ste videli pekel, kamor bodo vržene duše grešnikov. Da se rešijo duše, želi Gospod, da se upelje med verne pobožnost do mojega brezmadežnega srca. Če se bo izpolnilo to, kar vam jaz naročam, bodo rešene mnoge duše in zavladal bo mir. Vojske bo konec. Toda če ljudje ne bodo nehali žaliti Boga, ne bo dolgo ko bo izbruhnila nova vojska, še bolj strašna kot sedanja.” (Bridko se je izpolnila ta prerokba iz l. 1917.)

“Kadar boste videli noč razsvetljeno s čudno lučjo, vedite da je to znamenje, katerega vam daje Bog, da po njem spoznate bližajočo se kazen brezbožnemu svetu zaradi neprestanega teptanja božjih zapovedi: vojska, lakota, preganjanje svetega Očeta in svete Cerkve! Kot odpomoč proti temu vam naročam posvetitev človeškega rodu mojemu brezmadežnemu srcu in spravno sveto obhajilo prvo soboto vsakega meseca.

“Če se bo spolnilo, kar vam naročam, se bo obrnila Rusija in bo zavladal mir. Če pa ne, se bodo zlile grozote čez ves svet in bodo divjale vojske in preganjanja proti veri. Dobri bodo trpeli mučeništvo, sveti Oče bo mnogo trpel. Razni narodi bodo vničeni, toda slednjič bo moje srce zmagalo in bo spet naklonjen človeštvu mir.”

Tole prerokovanje je dalo papežu povod za posvetitev Srcu Marijinemu.

Tudi mi in naš nesrečni narod se pridružimo vernim častilcem Marijinega Srca in izročimo njenemu varstvu naš narod, naša bodočnost in nas same.

15. avgusta pohitite torej vsi verni rojaki v bližnje cerkve, kjer se bo posvetitev vršila.

Tisti pa, kateri morete, ste toplo povabljeni na Avellanedo, kjer se bomo skupno vdeležili procesije in skupne posvetitve v župniji Marije Vnebovzete na Av. Mitre 800.

O premišljevanju fatimske prerokbe pa le naj vsak prevdari Marijine besede in pogleda sam v svoje lastno srce in pretehta svoja lastna dejanja ter pregleda svoje življenje, če ne visi nemara tudi nad njim prokletstvo greha, ker mu ni mar božje postave, temveč živi zakopan v grehe, ki izzivajo kazen božjo.

TOREJ 15. AVGUSTA OB 14.30 NA AVELLANEDO, AV. MITRE 800.

škriljavec, kateri je dal v Cinco Saltos pogoje za izdelovanje gipsa.

Na južno stran pa je svet raven in zato bolj žalosten. Sem pa tja se prikaže samotna kajžica z vodnim mlinom. Morda imajo celo kravico, ki je seveda tamkaj veliko bogastvo, če je kaj prida mlečna, kajti mleko je tamkaj po 30 c liter. Dalje proti jugu se vije struga bistre reke Limay, katera zalaga z vodo vse porečje od Barilocheja do Neuquena. Plaza Huincul mora hoditi po pitno vodo v Senilloso, kjer jo zajemajo iz Limaja. Prav radi vode, katere je letos v Huinculu celo slane iz pozemskih virov zmanjkovalo, menda pri-

pravljajo načrt, da se bo s časom vse naselje preselilo na reko Limay, kjer sedaj preiskujejo, če morda tudi tam ne nudi kraj pogojev za petrolejske vrelece.

Kmalu me je minila volja opazovati pokrajino. Vlak je dvignil tak oblak prahu, da je bilo treba zapreti okna, kajti še vedno je bila manj nadležna vročina žgočega dne kot pa vsiljivi prah, ki nas je brez usmiljenja dušil.

Kdaj kdaj smo zropotali čez kak mest. Enkrat na leto je tamkaj rečna struka. Prav zadnjič, ko sem bil na isti poti, pred dvema leti, je grmela za vlakom nevihta, ki me je v Neuquenu vjela. Eno uro za tistim, ko je vlak bežal čez tiste mostičke in struge, je silen nalive sprožil toliko vode, da je bilo več mostov podrtih in proga vlakova na dolgo odnešena. Ta dan ni bilo pod mostom niti kaplje vode.

Pri Senillosi se pa že nekoliko odmakne puščava. Razpeljani kanali že zamakajo novo delanc polje, na katerem je zelenela nemška detelja, menda glavni pridelek v tistih krajih. Bistri Limay je prinesel v deželo življenje, ki vsako leto bolj daleč preganja puščo. Ono leto, ko sem hodil tam okrog, je bilo videti šele kanale, letos so že precej visoko zrastle topoli in se že vidijo nove čakre, ki od tedaj naprej spremljajo železno cesto v večjih ali manjših presledkih. Pa je že tako da ima vsaka stvar svojo dobro in slabo stran. Tako je tudi z reko Limay, ki ima izborna pitno vodo, a za polje pa nikakor ni tako izdatna kot je ona iz reke Neuquen.

V DEŽELI SLADKEGA VINA

V Neuquenu priklopijo še nekaj voz, nakar jo vlak ubere čez reko Neuquen in že je v Cipoletti, kjer me je čakalo še eno presenčenje. Gorupovi so imeli dobro misel. Zares bi bilo grdo, da bi človek v sadosni "Gornji dolini" sline cedil po lepem sadju, ki ga gleda skozi okno vlaka iz vseh vrtov, pa so mi prinesli sladko zalogo sliv, s katerimi sem si sladil nadaljno pot, ki se je končala malo pred polnočjo v Villi Regini, kjer me je pričakal tamkajšnji župnik, ljubeznjiv gospod, ki mi je tudi naslednji dan delal družbo na mojem potu po čakrah.

Naslednje jutro se mi je zahotelo sprehoda, kot sem ga kdaj napravil na ljubljanski grad. Prav nad Villo Regino se strmo dviga brdo, na katerem so zgradili malo kapelico. Tja gori sem jo nameril z brevirjem v roki. Ni me motila nevšečna steza, kjer se laporni grušč in prah melje pod nogo in vsiplje v čevlji. Imel sem po dolgem času spet priliko, da stopam v breg in kar prekratka je bila pot. Iz viška je pa krasen razgled na deželo, ki sega vse tja do reke Rio Negro. Dolge vrste topolov kažejo pot kanalom in mejam med čakrami, po katerih je že pričelo mehčati sladko grozdje, ki je v Villi Regini glavni pridelek.

Daleč doli leže čakre naših rojakov. Taka je podoba proti jugu, čez železnico, ki se vije prav na podnožju brda. Ravno tedaj je trudno lezel dolg vlak surove nafte. Iz vasi pa je bilo slišati jutranje veselje, katerega znanilci so petelini. Pokrajina na sever pa ni vredna ne pogleda ne piškavega oreha.

Ob osmih je bila napovedana maša. Prišlo je nekaj naših ljudi. Villa Regina je podeželska vas, kjer v tednu pač ni pričakovati mnogo ljudi k maši. Domači gospod, — doma iz Sev. Italije in zato velik ljubitelj planin in dotedaj neznani občudovalec nepoznanega rajnega gospoda Kastelica, — je na svoj način to, kar je župnik slovenskega podeželja. Dva dni je bil pridno na delu, da bi priklical čim več ljudi k sveti maši in je bil nato žalostno razočaran, ko je bil odziv tako majhen. Saj je obšel skoro vse družine naših ljudi in teh

ni malo, — največ so iz Istre — povsod je vabil, da pride "padre yugoslavo". En dan je bil z njim tudi g. Pernišek. Pa kaj bi se človek hudoval, ko nič ne hasne. Ljudem se pač zdi, da več velja njihovo delo kot blagoslov božji in celo v nedeljo — nimajo časa za svojo dušo.

Kapela je prav vaška. Nekaj suhega cvetja krasi lesene oltarje. Na stranskem oltarju pa pade v oči sv. Izidor, ali bolje rečeno: njegova volička. Njegov kip naj bi ljudi spominjal, da ničesar ne zamudi pri svojem delu tisti, kateri Bogu da, kar je božjega, kakor je znano iz življenja sv. Izidorja, ki je služil za hlapca, da je namesto njega angel oral, ko je šel Izidor k maši. V preroku Izaiju govori Bog: "Vi boste orali in sejali, hrošči in kobilice bodo pa požele, ker ne posvečujete Gospodovega dne. Nič vam ne pomaga zgodaj vstajati, zakaj v bridkosti boste jedli grenek kruh, če ne boste dvigali kvišku vaših misli in src..."

Po maši sva odbrzela z župnikom na obiske. Dolgo je imel skrb za to, da bi ne zmanjkalo nafte za to priliko. Najprej sva se vstavila pri Zoviču, ki je naš rojak iz Istre. Sladko vince se mu je tako priljubilo, da hoče z njim razveseljevati srca celemu svetu, zato je napravil veliko vinarno. Velikanski cementni sodi, ki drže celo jezero vina, se vrste drug za drugim v dveh vrstah. Menda znaša njegova letna produkcija sedaj kakih 200.000 hl. Pač ni bilo treba ne prositi ne čakati. Tik tak je bila sladka kapljica na mestu in še karkoli bi si človek pozelel. Tamkaj sem našel tudi g. Božiča, kateri me je v prejšnjih časih spremljal po Villi Regini, dokler je imel službo pri telefonu. Sedaj pa vrši svoje delo in je pri Zoviču ravno tedaj vodil povečevalna dela v vinarni.

Obiskala sva nekaj bolnikov, nekaj naših družin in že je bila ura kosila, katero naju je čakalo pri Fabčiču, kot smo se dogovorili že zjutraj ko so tudi Fabčičevi prišli k maši.

Najpoprej smo se razgledali malo po vzorni čakri, ki ima poleg grozdja in sadja tudi lepo letino detelje, fižola, koruze in... kaj je pa tole? Gorčica je, "mostaza" po argentinsko. Dobili smo seme na poskus in se zdi, da se bo dobro obneslo.

Pozanimal sem se, kako je sedaj z lastninsko pravico na čakrah. Tamkaj je namreč velika zmeda, kajti lastniki so nekatere banke in neka "compania". Ne enega ne drugega od njih ni sram, vreči ven iz hiše, ki jo je siromak napravil, in iz čakre, ki jo je s svojimi žulji zasadil, kljub temu da so skozi dolga leta odrajavali večji del svojega pridelka tistim brezimnim gospodarjem, kateri bi sedaj radi za drag denar prodali lepo obdelane vinograde in vrtove, ki so bili suha in žalostna pušča tedaj, ko so jo izročili v roke kolonu ali najemniku. Dolga je že tista pravda v Villi Regini in pred letom je bilo podobno, da bodo pregnali večino

ljudi, dokler se ni zavzel za brezbrambne prebivalce škof za Rio Negro mons. Nikolaj Esandi. Stopil je v brambo pravic in je dosegel uspehe, kakršnih ni nihče pričakoval in sedaj je menda tista zadeva dokončno rešena v prid najemnikov in kolonov, kateri bodo z malim odplačilom, ki je v njihovi moči, v kratkem lahko postali neseporni lastniki sveta v katerega so skozi toliko let vlagali svoj trudni znoj.

Kakor se je zgodilo že tolikokrat in kakor mora biti: tisti, ki imajo na skrbi duše vernikov, so dokazali da jim je tudi njihovega časnega blagostanja mnogo bolj mar, kot pa tistim, ki so zato postavljeni. Škofu Esandiju bi pač po vsej pravici postavili velik spomenik v Villi Regini. Pa ni treba kamenitega, temveč v znamenju hvaležnosti naj bi postavili vredno cerkev, v kateri naj se nato verno zbirajo in prosijo in izprosijo svoj časni in večni blagor.

Polna je bila miza dobrih jedi, polna tudi gostov, ki smo kmalu postali prav živahni in prav isto veselo razpoloženje smo ponesli tudi k Humru, ki je našemu veselju še priložil. Prinesel je iz svojega hramu nekaj "boljšega". In menda po pravici rečem, da je bilo ne le "dobro" temveč "zelo dobro" in preveč dobro, kajti kar paziti je treba, da človek ne pozabi na vse drugo in potem bi pa tisto veljalo, kar je rekel Slomšek: "Kako bi bilo to grdo, če bi ne znali kam domov"...

Zanimal se je Humar, če sem si kaj ogledal njegovo čakro v Centenario, kjer je starejši sin... Pač sem se peljal tik poleg, toda notri pa nisem stopil, pa res škoda...

Kaj pa vojska, gospod? Ali bomo zmagali?

Zmagali? Še vprašate. Vprašanje ni to? Le tega ne vemo kdaj bo! In tega ne vemo, kdo naših tam doma bo dočakal živ! Takrat boste pa kar domov v Grgar in na Sveto goro pohiteli, ali ne?

En glažek al pa dva, to nam korajžo da...

Bratci veseli vsi... vesel zapojmo mi od vinca sladkega, kot sonce čistega tlalalalá...

Še župnik nam je pomagal in vsi iz bližnje sosesčine so se zbrali in je bilo kot v nedeljo popoldne pod vaško lipo... Mesto lipe je bila — vrba... Nekaj takega veselja v zelenkah moram pa tudi s seboj vzeti, tako sem izrazil željo in se je seveda tako zgodilo. Seveda je tisto veselje že davno pošlo.

SKOZI CHOELE-CHOEL...

Še marsikam sva stopila z župnikom tisto popoldne in zvečer na obisk k rojakom, kateri so vsi želeli, naj bi prišel kdaj v nedeljo in če bo mogoče, bom to ob priliki tudi napravil. Bomo videli, če bodo v nedeljo kaj bolj kristjani, kot so v delavnik.

Naslednje jutro — sobota — sem kar takoj po maši odhitel na vlak in dalje proti Bahiji. Spet se je ponovila tista poletna zgodba, ko človek Boga hvali, — ne kot tisti farizej "zahvalim Te Gospod, da nisem kot tistile cestninar, grešnik, pijanec..." temveč takole: "zahvalim Te, da nisem kot trebušnik, ki bi se gotovo scvrl, če bi ga takale vročina zgrabila..." Vsedel sem se v svoj kot, vzel pero v roke, da si bom zapisal kake spomine, pa je tako vroče pritiskalo, da se mi je ne le tinta sušila temveč tudi spomin. Treba je bilo nadomestiti spanja, ki ga mi je že nekaj dni manjkalo.

Ko sem se čez čas zdramil, je moje oko obstalo na ljubkem pogledu na reko Rio Negro, ki se tiho vije na južni strani proge nekoliko nižje doli. Na desni strani vode se širi prostran algarobov gozd, na levo pa prehaja pokrajina v dvigajočo planjavo, porastlo z ničvrednim grmičjem, skozi katerega je drvel naš vlak in vsak čas zgrmel čez kako globoko urezano grapo, suho

hudournikovo strugo. Na severni strani železnice pa kmalu pokrajina zaživi. Tamkaj je v delu širka cesta, po kateri bomo čez kaj let hiteli v Bariloche. Letos delajo traktorji, drugo leto bodo že drveli tam kamijoni.

V Choele-Choel, ki leži v nižini ob reki, ki ima tam tudi velik otok, znan posebno po izborni detelji, ki jo tam v izobilju pridelujejo in tudi po lepem sadju, se vleče železnica precej visoko gori v bregu, od koder smo seveda zaman iskali pogleda na lepo ravnino posejano z vasmí. Vsega tega ni nikjer. Vidi se samo pusto grmičje. Plodni svet in ctok je skrit za bregom.

Spet smo pognali naprej. Tik ob železnici je speljana cesta. Dobro jo je mahal naš "lukamatija", pa prav tako jo je ubiral po cesti poleg avto, ki je pridrvel za nami. Kot da tekmujeta oba, nam vsem seveda na veliko nevšečnost, kajti avto je dvigal oblak prahu, ki je zajel vso dolžino vlaka in tako smo tekmovali vse naprej in zabavljali na bedastega avtomobilista. Zgodilo se je pač tako, kot se rado dogaja: krivična sodba! Spet sem imel en dokaz več, da ne sme biti človek nagel v obsojanju temveč — v odpuščanju in prizanašanju... Ko smo pred naslednjo postajo zadržali hitrost nas je tisti avto prehitel. Ko je vlak obstal je ves razburjen vstopil mož in se nato ves zadovoljen vsedel in menil "čast Bogu". Mož je zamudil vlak na prejšnji postaji in je nato tekmoval z vlakom, če bi ga mogel dohiteti na naslednji.

Prav taka je bila pokrajina naprej proti Rio Colorado: to se pravi žalostna pušča. Skozi tiste kraje sem se sicer že večkrat vozil, toda nikdar ne po dnevi. To pot sem spoznal, da človek v lepih sanjah vidi mnogo več lepega kot pa nudi budnemu tista dežela, ki čaka iznajditelja, ki naj pričara vodo tja in bo spremenil puščavo v lep raj.

V Rio Colorado smo zgrmeli čez dolg most in široko reko. Od tam naprej se pa že kažejo po nekod lepše pokrajine, ki služijo za žitna polja ali pa tudi za sadovnjake.

Tam nekje na vzhodu pa nas je čakala in pričakala Bahija Blanca. Ko sem izstopil, sem bil takoj sredi rojakov, ki so me, bilo je v soboto zvečer, prijazno pričakali in me spremili na dom k Ferletičevim, kjer je bila že na mestu večerja in nato tudi vesel pomenek. Čakale so me pa tudi razne novice. Pepe, ki mi je bil vsako leto spremljevalec in voznik po Bahiji, si je med tem ustanovil lasten dom. Oženil se je. Karlina mi je predstavila moža, ki je bil ob zadnjem obisku ženin. Novakova Zvonka je tudi med tem stopila pred oltar in si menjala priimek. Ferletičev Nino je dovršil svoje šole — sedaj je že nastavljen kot učitelj v Gral. Lavalles.

PRAŠNI VIHAR

Naslednje jutro sem imel sveto mašo pri salezijan-cih, kjer se je zbralo nekaj rojakov. Večinoma žive na svojih lastnih domovih, katere sem v nedeljo obiskal. V težki sopari, ki je pritiskala, da je kar dušilo, da so se grmadili težki oblaki, ki so napovedovali nevihto. Pa smo bili kar židane volje, ko smo pokusili posebno kapljico čilskega vina kot spomin Zvonkine svatbe. Kapljica je pač nas razbistrila, nevihta pa ni pregnala. Pa saj bi bilo škoda! Naj se le vlije, ko je vendar taka nemarna suša, da je strah.

Ko bi bilo iz tega kaj vode! je podvomil Novak. Toča nemara, kot ono leto, ko nam je vse zbila. Dežja pa ne bo nič.

Vse bolj so se gnetli oblaki in je vrelo kot v kotlu. Očrnelo je ozračje in grozila je divja nevihta. Toda čas ni čakal, zato smo pohiteli naprej, do Kluna, ki žive nekaj kvader naprej. Sunkoma seje zaganjal veter, vse

nize so težili temni oblaki, vrtinci so dvigali prah, ki je šcemel v oči. Ali se bo sredi dneva stemnilo? Takole je moralo biti onekrati, kadar so Indijanci v nekdanjih časih napadali Bahijo Blanco. Pravijo, da so izrabili take prašne viharje, ki so neredek dogodek v tistem kraju in so prišli ropati v mesto, dobro vedoč, da jih nihče ne bo motil pri njihovem poslu.

Pač je padla kaka kapljica vmes, a le prah in prah je vil vse na okrog in smo se ga rešili šele, ko smo stopili na prekrito dvorišče Klunovo, kjer smo čakali kaj bo.

In kaj je bilo? Nič! Kakor je prišlo, tako je šlo. Nevihta se je "razkadila" in suša ter vročina sta pritiskali naprej.

Naslednje jutro je bilo treba spet dalje. Stopil sem na vlak, kjer me je čakalo veselo presenečenje.

Hola! Gospod Janez, sem slišal pozdrav, ko sem iskal sedež.

Bil je g. Sulčič, ki se je vračal iz Lago Aluminé. Z njim je bila še druga družba, ki je takoj postala tudi moja družba in smo tako prav družno nadaljevali pot vse do Olavarrije, kjer sem jaz izstopil, da obiščem naše v Lomi Negri.

Ferletičeva mama me je spet oskrbela za nadaljno pot s prijetno dišečim zavojem, ki je imel za grlo in želodec vsega potrebnega. Postavili smo si skupno mizo, kjer smo si vse složno delili in v prijetnem razgovoru je bila kar hitro ura, ko smo si podali roke. Mene so pa že čakali spremljevalci za zadnji konček mojega potovanja: veseli Radovec Marko Golobič in ljubeznjivi Metličan Tone Pezdirc.

CEMENT V KRIZI

Toneta danes ni. Je bil operiran in še ni za na pot, tako sta mi že stara znanca in prijatelja opravičila štularja, ki je že moj znanec iz davnih časov.

Pa smo družno stopili na vrček piva prav tja, kjer sem imel že znance iz pred tedna, ko sem potoval proti jugu skozi Olavarrijo. Že je pritrobil omnibus, ki nas je nato ponesel proti Lomi Negri, kamor bom prihodnjič prišel že po novi cesti, če bodo srečno dokončali lepo delo, katero sedaj vršijo.

In kako je v Lomi Negri?

Sedaj pa ne bom rekel, da vse po starem, je menil Marko. Že v Lomo Negro bomo kmalu po "novem" prišli. Tam je pa marsikaj novega. Slabe so naše novice, zakaj sedaj je jako malo dela.

Prav tisti čas je bil cement v krizi. Cementni industriji so hoteli dvigniti cementu ceno, toda vlada tega ni dopustila. Iz tega je nastal spor, ki je imel za posledico veliko zmedo v stavbeni industriji. Fortobat,

niti Poljaki, niti naši južni bratje in še nebroj drugih narodnih skupin, ki žive v Argentini, niso v stanu pokazati nekaj tako vrednega, kakor je naša lepa kulturno-verska revija. Vzemite si torej za častno dolžnost, da 12 septembra manifestirate v priznanje tega vrednega slovenskega kulturnega dela, ki dela čast tudi vam vsem, ki ste zvesti bralci in naročniki te revije.

Vsak pa naj stori tudi kar mu je mogoče za povečanje naročnikov, da bomo prišli na 2000 naročnikov. Pošljite nam nove naslove.

En Loma Negra (Olavarría) también hay yugoslavos. He aquí la comisión directiva de la Defensa Nacional Yugoslava.

Znani obrazi iz Lome Negre, odbor odseka N. O.

lastnik Lome Negre, je imel stotisoče ton cementa na zalogi, a je vstavil vsako prodajo. Prihajali so kamijoni kdo ve od kod. Prazni so se vrnili, tovarne so kadile le na en dimnik, dva sta ugasnila. Delavci so imeli komaj nekaj ur dela na teden. V skladiščih pa je leno čakal cement. Grda neprilika je bila to za naše rojake, ki jih je tam kakih 50 zaposlenih.

Druga novica je nova cerkev, za katero so postavili temelj, sedaj pa čakamo, kdaj jo bodo zidali.

Še naslednji dan sem se zamudil v Lomi Negri in obiskal vse rojake, med katerimi sem našel veliko volje za skupno delo. Menda se niso nikjer drugje tako dobro vzeli skupaj rojaki iz cele Jugoslavije, kot v Lomi Negri. Črnogorec Danilo Dražeta je predsednik Narodne obrane, naši fantje so pa odbor. Le to vsi z žalostjo opazujejo, da je v Buenos Airesu vse tako nejasno in da se tvori dve ločeni skupini. Iz Lome Negre so organizirali tudi rojak v San Jacinto, ki ima tudi nekaj naših ljudi. Vsem je cilj eno: hočemo nazaj Jugoslavijo, katero bodo že znali urediti, da bo prav za narod. Naša naloga je da delamo zato. Nadaljno delo bodo pa uredili oni sami tam doma in nimamo mi nobene pravice, da bi jim kaj vsilili.

Prekratek je bil dan, zakaj povsod so nas dolgo zadržali in povsod je bila polna miza in tako se je po pravici ponavljala Markotova zdravica: "Bog živi našega gospodarja, ki nam da jest in pit brez dnarja."

Naslednje jutro smo rekli z Bogom in na svidenje. Še en dober potegljaj, me je čakal do Buenosa. Šest ur vlaka je. Žalostni sledovi suše so se kazali na vse strani; vse je prosilo dežja — da, miru in dežja! Dež je že prišel, upajmo, da bomo kmalu tudi mir dočakali.

IZ UPRAVE IN UREDNIŠTVA

Naša revija praznuje letos že svojo desetletnico. Vsak naš nepristranski opazovalec in čitalec mora dati ob tej priliki priznanje tej najbolj razširjeni slovenski publikaciji v Južni Ameriki, ki ima 1300 naročnikov. Prireditve 12. septembra je namenjena tudi proslavi desetletnice in boste zato vsi hvaležni bralci tem bolj z veseljem dokazali vašo hvaležnost z vašo vdeležbo. Res je, da smo majhni Slovenci. Pa vkljub temu se lahko ponašamo pred mnogimi večjimi narodi, zakaj niti Čehi,

DOBITKI ZA SREČOLOV NA PRIREDITVI

Vsako leto smo našli mnoge dobre rojake, ki ste nam doprinesli lepe dobitke za srečolov. Prosimo, da pohitite tudi letos. Pošljite dobitke na upravo ali na uredništvo.

NOVA KANONIKA LJUBLJANSKEGA KAPITLJA

"Slovenski dom" poroča, da je sveti oče Pij XII. v posebni bui imenoval dva nova kanonika ljubljanskega stolnega kapitlja. Namesto pokojnega protonotarja kanonika Ivana Sušnika je imenovan župnik Ivan Gogala, uršulinski spiritual Franče Koretič pa je imenovan za kanonika namesto pokojnega dr. Alojzija Merharja.

La raíz de los males

"Esto has de enseñar y ordenar". "Si alguno enseña de otra manera, y no abraza las saludables palabras o instrucciones de N. S. Jesucristo... es un soberbio orgulloso, que nada sabe, sino que antes bien enloquece o flaquea de cabeza sobre cuestiones y disputas de palabras, de donde se originan envidias, contiendas, blasfemias, siniestras sospechas, altercaciones de hombres de ánimo estragado y privado de la luz de la verdad, que piensan que la piedad es una granjería, o un medio de enriquecerse. ¡Y ciertamente es un gran tesoro la piedad, la cual se contenta con lo que basta para vivir! Porque nada hemos traído a este mundo, y sin duda que tampoco podremos llevarnos nada. Teniendo, pues, que comer, y con que cubrirnos, contentémonos con esto. Porque los que pretenden enriquecerse, caen en tentación, y en el lazo del diablo, y en muchos deseos inútiles y perniciosos, que hunden a los hombres en el abismo de la muerte y de la perdición. Porque raíz de todos los males es la avaricia, de la cual arrastrados algunos, se desviaron de la fé, y se sujetaron ellos mismos a muchas penas y aflicciones...

A los ricos de este siglo mándales que no sean activos, ni pongan su confianza en las riquezas caducas, sino en Dios vivo que nos provee de todo abundantemente para nuestro uso; exhortándolos a obrar bien, a enriquecerse de buenas obras, a repartir liberalmente, a comunicar sus bienes, a atesorar un buen fondo para lo venidero, a fin de alcanzar la vida verdadera". (I Tim. VI, 3 - 19).

Bien claras son estas palabras de sabiduría eterna que dirige San Pablo a su discípulo Timoteo. Son una explicación inequívoca de la desgracia en la cual se halla hoy la humanidad. No cabe duda de que la causa de la tragedia actual son las injusticias sociales, opresiones de minorías, espíritu de venganza. Pero todo eso acusa más gravemente todavía a los sabios de este siglo y a los próceres de las naciones, por no haber prestado la debida atención a las palabras del Apóstol que con términos tan cristalizados marcó la avaricia como raíz de todos los males, pues de "la sed del oro" proviene el desequilibrio político, social y económico. Los bienes temporales han fascinado al hombre, que desvió su mirada de las estrellas y la clavó en la tierra. Otra vez volvió a poner en el altar el becerro de oro y otra vez el baile en derredor de su altar se transformó en una cuchillada... ¡Qué acusación y que condenación! por tener tan claras las enseñanzas eternas, por tenerlas tantas veces comprobadas en la historia; por haberlas despreciado!

No podéis servir a dos señores: a Dios y al mamón (dinero), así lo manifiesta Jesucristo. No se alcanza la dicha con el dinero. Sin conocer el Evangelio se dió cuenta el sabio griego Krates, que echó en el mar sus riquezas diciendo: "Os anegaré para no ser anegado por vosotras". No se puede ser feliz, mientras persiste el apego excesivo a los bienes materiales, como el mejor nadador no puede sostenerse nadando si sostiene atada una piedra pesada.

Una máquina marcha bien sólo mientras cada parte integrante desempeña con perfección su tarea. Una construcción se levanta sólida sólo mientras se trabaja de acuerdo con el plan. Lo mismo sucede en el orden de la vida humana. Mientras los elementos que nos rodean prestan su servicio en la forma correspondiente, se desarrolla la vida normalmente.

EL USO Y EL ABUSO DEL DINERO

He aquí una componente de nuestra existencia: el dinero y los bienes materiales en general. Tienen su papel bien determinado: facilitan al hombre lo que

necesita en el orden material para mantener su vida; le dan la posibilidad de hacer obras buenas.

Mientras se mantiene fija la orientación de la vida, con rumbo hacia la eternidad; mientras se tiene en cuenta que la vida terrenal es tan sólo pasajera, concedida para granjearse méritos para la eterna; mientras todas las cosas terrenas se usan como medio para el fin sobrenatural de la dicha celestial; mientras el dinero y todos los bienes materiales queden subordinados al fin sobrenatural del alma inmortal, cumple el dinero perfectamente con su verdadera misión y resulta un gran medio de bien material y de mérito sobrenatural.

Pero cuando el hombre desvía su mirada de la eternidad descuidando la dicha eterna de su alma, concentrando todos sus esfuerzos en procura del goce sensual para su cuerpo; cuando el bienestar material es considerado como el máximo bien del hombre; cuando la muerte se considera como el fin de la existencia y por ende es temida como el mal más fatal: entonces sube el dinero sobre el trono y el hombre que se negó de creer, servir y amar a Dios, de quien tiene prometida la dicha eterna, se postra delante el becerro de oro; las pasiones, que sólo la esperanza de la dicha eterna puede frenar y ennoblecer, no tardan en llevar al hombre a los crímenes más horribles que pronto lo convierten en la bestia más cruenta.

¡Esclavo en vez de ser dueño de su propiedad sucumbe el hombre a la maldición del oro!

Mientras uno queda señor de sus bienes dándoles la importancia limitada que les corresponde, teniendo debidamente frenadas sus aspiraciones materiales, aunque siendo pobre, es rico. Tiene pocos deseos, que, con lo poco que tiene, puede atender. Es así que un pobre creyente y sobrio es feliz. Pero cuando las riquezas ocupan el corazón y la cabeza, subyugando al hombre y ocupando el sitio de Dios, todas las riquezas, por más grandes que fueran, no pueden proporcionar ni dicha ni siquiera paz. El más rico idolatrando sus tesoros resulta un desgraciado, pues la dicha no se mide con los millones, ya que cuanto más se tiene, tanto más se desea... Feliz es aquel que ve cumplidos sus deseos. Cuanto menos desea uno, tanto más feliz es; cuanto menos precisa, tanto más dichoso. Así Francisco, hijo del rico comerciante Bernardone, fué un eterno descontento por no poder satisfacer nunca todos sus caprichos, pero más tarde, cuando llegó a ser — "San" — Francisco, desposado con la Pobreza, fué modelo de alegría, llamado el santo riente, que con su ejemplo de renunciación total, entusiasmó a millares de jóvenes para buscar la dicha en la santa pobreza e impulsó a millones a buscar la felicidad verdadera en la reducción de sus deseos materiales inútiles y vanos y dirigir sus esfuerzos a alcanzar la dicha eterna de su alma.

NO HAY QUE DESCUIDAR

Cierto que los bienes materiales son necesarios para la vida en el mundo. Por lo tanto es necesario dedicarles ciertas atenciones, pero, con todo, un verdadero cristiano jamás ha de olvidar las palabras de Jesucristo: "Buscad primero el reino de los Cielos y lo demás se os dará por añadidura. Para qué sirve ganar todo el mundo y perder su alma".

Dios nos ha dado el cuerpo, la salud, ciertos talentos; nos ha colocado en un determinado ambiente. Nadie ha recibido, lo poco o lo mucho con que Dios lo ha regalado, como propiedad absoluta, sino como capital con el cual obrar para el bien de su alma y

de su cuerpo, para hacer bien al prójimo y dar la gloria a Dios. Algún día cada cual tendrá que presentarse ante el trono de su Juez eterno para dar cuentas de su vida, del uso de lo recibido. Bien claras son las palabras de Jesucristo sobre eso. A quien recibió más se le exigirá más, a quien se dió menos, menos se le pedirá.

Si será condenado el haragán que guardó escondido su talento, en lugar de obrar con él ¿qué ha de esperar aquél que quiso defraudar a Dios, al disponer fuera y hasta contra la voluntad de Dios, de lo que de Él tenía prestado?

He aquí la palabra de Jesucristo:

"El reino de los cielos se parece al señor que, al partir, entregó sus bienes a sus empleados. A uno dió cinco talentos, a otro dos y al otro uno: a cada uno según su capacidad. El que recibió cinco talentos se fué a negociar con ellos y ganó otros cinco. Asimismo aquel que había recibido dos. Mas el que tenía uno, cavó en la tierra y escondió allí el dinero. Después de mucho regresó el señor. Primero se presentó aquel de cinco talentos: "He aquí otros cinco que he ganado". Lo alabó el señor: "Porque fuiste fiel en lo poco te daré lo mucho. Entra en el gozo de tu señor". Lo mismo fué con aquel de dos talentos.

Ultimo llega el de un talento: "Señor, sé que eres un hombre de recia condición: siegas donde no sembraste y allegas donde no esparciste. Temiendo perderlo escondí tu talento. Aquí tienes lo que es tuyo"... Y el señor: "¡Siervo malo y perezoso! A pesar de conocer mi rigor no llevaste mi dinero ni siquiera al banco, que viniendo yo hubiera recibido con los réditos lo que es mío. Quitadle pues el talento y dadlo a aquel que tiene diez... y al siervo inútil echadlo a las tinieblas..."

Este ejemplo nos presenta claramente la obligación absoluta, de hacer productivo todo cuanto hemos recibido del Señor, ya que lo reclamará todo con creces. Con la cantidad de lo recibido crece la gravedad de la cuenta. Por eso amenaza Jesús cuatro veces: "Ay de los ricos"... No porque la riqueza sea en si una desgracia, sino porque a muchísimos hace ciegos y sordos para la salvación de su alma, para las necesidades del prójimo, y para la gloria de Dios. Porque en lugar de disponer de su propiedad como dueños, se hacen sus esclavos.

EL USO DE LOS BIENES

se resume en estas normas: 1. Deben proporcionar lo que se necesita para la vida. Para ser feliz hay que reducir al mínimo los deseos y caprichos. (Más feliz fué el sabio Diógenes "sin camisa" que el poderoso monarca Felipe).

2. No angustiarse por lo que a uno le falta y el vecino tiene, sino más bien recordar a los muchísimos que carecen de lo que uno tiene.

3. Con el dinero hay que granjearse amigos que serán defensores ante el tribunal eterno. Aunque el cielo no se puede comprar con el dinero, pues aunque "nada hemos traído a este mundo ni nada llevaremos de acá" tienen los ricos la posibilidad de practicar las obras de caridad, con las cuales truecan sus bienes perecederos por los méritos inmortales.

4 ¡Que no sepa la izquierda lo que está haciendo la mano derecha! Las obras de caridad que se hacen por vanidad, con la intención de ser vistas y alabadas por la gente, pierden la mayor parte de su valor sobrenatural. Hay que hacerlo por amor de Dios y sin ostentación, y el Padre Celestial, que ve en lo oculto, lo premiará.

5. Hay que ser prudente en las obras de caridad, pues hoy día hay muchísimos que abusan de la bon-

Nekje na Dolenjskem.

Las faenas campestres en Eslovenia. ¡Ganarás el pan con el sudor de tu frente! He aquí el modo tranquilo de ganarse la vida sin arriesgar la dicha eterna.

dad de los "zonzos". En general piden públicamente limosna los más sinvergüenzas y los más indignos de ser socorridos, mientras los pobres de Dios quedan humildemente escondidos. Hay que buscar a los verdaderos pobres, a quienes la caridad cristiana debe ayudar. Quizás viven a la vuelta de nuestra casa. No tardaremos en descubrirlos si lo deseamos. Ya veremos algún niño hambriento y harapiento que nos indicará el camino. Mejor todavía haremos ayudando a la "Conferencia Vicentina" que funciona en la parroquia y siempre tiene más necesitados que recursos.

6. No arrepentirse nunca de lo que se ha dado. El mérito de la obra no depende del que recibe sino de la intención que animaba al cumplir el acto de caridad. No importa si es un haragán, un perdido, un estafador... Si se hizo por amor a Jesús, a Él se ha prestado, de Él se tendrá segura recompensa. Al darse cuenta de que abusaron de la generosidad, aprovecharlo para reflexionar, si uno mismo no es alguna vez ingrato para con Dios, de Quien mucho recibimos, poco agradecemos y cuántas veces abusamos.

7. Dios ama al dador alegre. No retirar con la izquierda lo que se da con la derecha. Por eso no acompañar nunca con reproches lo que se da, pues "no todo es lo que se da, sino también el gesto con que se da". Cuánto le cuesta a un pobre humilde pedir, porque no quiere molestar y le da vergüenza! Ayudémosle, pues, con un gesto alegre y recibiremos más nosotros que el pobre a quien beneficiamos. No dejemos, pues, de endulzar el amargo pan del menesteroso con la palabra amable y confortadora.

8. No envidiar al que tiene más, pues a "quien ha recibido más, más se le exigirá", de modo que, para la cuenta final, nada le aprovechará, sino que a muchos les perjudicará.

9. ¡Todo lo recibimos y nada tenemos nuestro, propio! Dios ha sido generoso con nosotros. No ser, pues mezquinos con Él. A Él le corresponden también dignos santuarios en los cuales el alma más fácilmente se eleva hacia las alturas. El culto y la sustentación de los templos cuesta. Contribuyamos generosamente y hagamoslo por amor a Jesús cuya gloria anuncian los santuarios.

10. Con la misma medida con la cual midiereis, seréis medidos. Ser pues nobles al dar, generosos con el prójimo necesitado. ¡No escatimar si la condición lo permite. No olvidar que "Dios no quiere ser superado en la generosidad".

11. Pero tampoco ser derrochador, pues la caridad tiene que ser ordenada. Primero son las necesidades de la propia familia, luego los demás. Primero la justicia, luego la caridad.

12. Tener bien medidas las cuentas de las entradas y de los gastos, para que no llegue la familia, por vuestra liviandad, a encontrarse en apuros. Pues aunque hay que cuidarse bien para no hacerse esclavo del dinero, no hay que olvidarse que el dinero puede servir de llave para el cielo y es un digno regalo de Dios, si se recibe y usa dignamente.

NEKAJ ZA STARIŠE

VREDNOST DELA.

Človek je ustvarjen za delo. "Zasadil je Bog za človeka prelep vrt... Na ta vrt je postavil Adama, da bi ga obdeloval v svoje veselje..." V raju je človek delal z veseljem; delo mu je bilo za razvedrilo. Po grehu je prišla kazen, ki je bila tudi v tem, da je delo postalo človeku muka: "V potu svojega obraza boš jedel kruh." Ženi je pa Gospod Bog še posebej napovedal trpljenje v družini: "Mnogo boš trpela s svojimi otroki."

Kljub temu pa mora vzgoja delo prikupiti že mladim duševnim in telesnim delavcem. To ne bo težko, če gledamo predvsem na vzvišeni zgled božjega Učenika, ki je delo posvetil s svojimi lastnimi rokami, ter je tako s svojim zgledom potrdil, kar je z besedo učil. Rad je govoril o delu zlasti v prilikah. (Delavci v vinogradu. — Gospod, ki je šel na tuje in dal svojim hlapcem denarja, da so kupčevali...) Jezus je sam pomagal svojemu redniku Jožefu v delavnici do 30. leta; nato je pa neumorno učil in ljudem dobrote delil. Za svoje sotrudnike je sprejel močje iz delavskega stanu; rednik njegov je bil rokodelec; mati mu je bila preprosta Devica, ki je pridno delala in gospodinjila, dasi je bila kraljevega rodu.

Zakaj zahteva Bog dela od nas? Že prej smo rekli, da je človek ustvarjen za delo. "Človek je rojen za delo, kakor ptica za letanje." (Job. 5, 7.) Delo, če ni pretirano, marveč umerjeno in modro razdeljeno, utrjuje zdravje, pa nas odvrča tudi od hudega. Kdor je vesten, pridn in marljiv za delo, nima časa, da bi ga motile grešne misli ali želje. "Diabolus non tentat, nisi otiosum" — toko so nam pripovedovali modri vzgojitelji. — "Satan dela skušnjave samo lenuhu". Otded pregovor: "Lenoba — vseh grdob grdoba." Modri Salomon nas pošilja k mravlji, ko nas svari pred lenobo: "Pojdi k mravlji, lenuh, in oglej si njena pota ter uči se modrosti. Mravlja nima vodnika, ne učenika, ne zapovednika, pa vendar si pripravlja poleti živež, in brano nabira ob žetvi."

Delo podeli človeku nekako plemstvo. Pri delu se

vadimo v premagovanju samega sebe, v potrpežljivosti, v ljubezni do bližnjega. Mladina naj bo starosti primerno kolikor moči zaposlena, da se privadi delu in pridnosti. Oddiha in razvedrila vsekakor več potrebuje nego odrasli; a kratko pa večkratno razvedrilo naj bo obenem pohvala in plačilo za pridno učenje in za pomoč pri lahkih ročnih in telesnih delih. Če si otrok sam lahko osnaži obleko in obutev, čemu vse to prepuščati služinčadi! Če ima mati pri snaženju v kuhinji preveč posla, zakaj bi za tako delo ne prišla tudi deklica, ki hoče biti enkrat sama gospodinja! In na vrtu, na polju! Koliko lahkega, razvedrilnega in zdravega dela tudi za mladino! Gojiti in negovati cvetice naj se nauče ne le deklice, marveč tudi fantiči že v zgodnji mladosti. To je plemenito, pa tudi zelo razvedrilno opravilo!

Ženske večinoma opravljajo bolj lahka dela; a tudi drobna domača dela imajo v gospodinjstvu veljavno vlogo. Zunanja snažnost, točnost, red v hiši in v kuhinji veča in urejuje družinsko srečo ter zadovoljnost; dosega, da je dom priljubljeno ognjišče tudi gospodarju; hkrati je pa zunanja čistoča in snaga dostikrat znak notranje lepote, ki naj krasi vsako gospodinjico.

Pri vsem delu in pridnosti, pri vseh obilih opravih pa ne smemo pozabiti — kar se tako rado zgodi — na delo za zveličanje svoje duše. Če se kdo še tako trudi in peha, mu to ne bo veliko koristilo, ako zraven pozablja na delo za dušo. "Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi."

Da bomo ob številnih bremenih ter ob neprestani zaposlenosti koristili tudi duši, (ne pozabimo na lahek pripomoček, ki z njim takorekoč zlatimo tudi preprosta stanovska opravila. Ta pomoček nam je na razpolago v dobrem namenu, ki spremeni vsa naša dela (če le niso slaba in če smo sami v stanu posvečujoče milosti) v zasluženje pri Bogu.

Komur ravno ni sile, da bi si moral s trudom in znojem služiti vsakdanji kruh, naj se pa prostovoljno žrtvuje za blagor bližnjega tako, da sodeluje v dobrodelnih društvih, ali da kakoržekoli lajša bedo bližnjemu.

(Nadaljevanje)

Častiti gospod Hladnik!

La Paz, 10. VI. 1943.

Gotovo ste radovedni kako in kje sem, pa Vas srčno rad zadovolim, potem ko ste me Vi, skupno z vašimi rojaki, s tolikimi in tako lepimi sprehodi ter prazniki počastili v Buenos Airesu.

Prebivam v tem glavnem bolivijskem mestu že od 8. aprila. Štiri dni in štiri noči je trajala, hvala Bogu, do konca srečna vožnja, od Buenos Airesa do tukaj. Deloma je bila zanimiva, posebno preden smo prišli do bolivijske meje, ker, seveda, je bilo marsikdaj precej lepih dežel za videti; deloma pa je bila tudi dolgočasna, posebno ko smo zapustili Argentino, kajti imeli smo pred sabo samo gole gore in neskončne bolivijske puščave. Čeravno smo imeli spalne vozove, smo spali malo, radi neprestanega vlakovega gibanja in ustavljanja in spet naprej premikanja. Že si lahko predstavljate, da sem precej truden dospel v La Paz, tembolj ker me je cela zadnja dva dneva, vsled 4000 meterske višine, glava bolela, četudi ne premočno, toda 24 ur po prihodu so vse nadleže minule.

In zdaj? Zdaj pa že bežim, skačem in se veselim kot ptič na drevesu. Počutim se čisto zdravega, še bolj kot v Čile. Srce mi prav dobro bije, pa tudi v obrazu sem bolj rdeč kakor v Santiagu. Saj do zdaj mi vse kaže, da bom dobro prebil moja leta v tej 3701 m višini,

Ko smo pa dospeli v La Paz, nismo takoj šli v določeno nam Semenišče, ampak v naš tukajšnji salezijanski zavod in šele

4. maja smo se preselili.

Predmeti, ki jih poučujem, so sledeči: Latinščina v 2, 3 in 4 razredu humanistične šole, in Sveto pismo v prvem razredu

Na Avellanedi: Č. g. Sočak na obisku med rojaki.

Sedaj je v Boliviji.

LA PAGINA PARA LA JOVEN

La próxima reunión se realizará el 22 de Agosto en Paz Soldán 4924, a las 15.

Se realizó en julio la gran asamblea de la joven católica en La Plata. También nosotras nos entusiasmos con esta manifestación de la juventud femenina, gracias a las palabras calurosas de la Srta. Haidée Guerra. Nos decidimos unas cuantas a tomar parte en la asamblea, pero por causas ajenas a nuestra voluntad no pudimos realizar nuestro deseo, unas por enfermedad, otras por no permitirnos otras obligaciones. A la Srta. Guerra agradecemos sinceramente su atención que ya repetidas veces nos ha prestado.

Actualmente estamos ocupadas en la organización del gran festival artístico anual de "La Vida Espiritual", que los lectores y amigos de esta revista organizan todos los años en beneficio de ella. Invitamos a todas las compañeras para que nos presten apoyo para este trabajo y que hagan propaganda para el festival que da he realizarse el 12 de Septiembre a las 15 en el salón San José, Azcuénaga 164.

Mucho agradeceremos también los premios para la rifa.

El Círculo tiene a disposición de las interesadas muy hermosos libros.

Las socias que tienen algún libro no tarden en devolverlo. A las que disponen de alguno útil para las jóvenes, les pedimos que lo pongan a disposición del Círculo.

NEKAJ ZA MLADENKE

Med mnogoterimi opravki komaj najdejo naša dekleta čaša, da se zberejo na sestankih. 4. jul. so se zbrale v lepem številu in se porazgovorile o dekliskem zborovanju, ki so ga nekatere želele obiskati. Žal so dekliski dnevi minili brez njih, ker so bile razne ovire, ki so vdeležbo onemogočile, tistim, ki so se zato določile.

Razgovorile so se dekleta tudi o sodelovanju na prireditvi ki se bo vršila 12. septembra v prid "Duhovnega Življenja".

bogoslovja, predmeti, ki so se mi že od mladih let dopadli.

Število naših dijakov bogoslovcev in modroslovcev, skupno, je samo 9 do zdaj; toda nekateri še morejo priti; manjših dijakov je pa 36. Vsi so zelo ubogljivi, ampak zelo počasni in leni za učenje. Prav zadovoljni so z nami salezijanci. Neki modroslovec, v pismu, ki ga je napisal svoji družini, je med drugimi rečmi izrekel tudi sledeče besede: "Končno nam je Bog poslal dobrih predstojnikov." In hvala Bogu, če je res tako. Mi nismo hrepeneli po tem semenišču, ubogali smo samo našega najvišjega cerkvenega predstojnika, Papeža Pija XII., ki je tako sklenil z nami. Papežev poslanec, g. škof, župniki, družbe, predsednjak Bolivije z nekaterimi svojimi ministri; redovniki; vsi so nas prav dobro sprejeli in čestitali, in bili v našem "Colegio Don Bosco" na kosilu 24. maja, na dan Marije Pomočnice; pri nag v semenišču pa na dan Gospodovega Vnebohoda, 3. junija.

Naše podnebje v La Paz: dnevi, in tudi noči, so večinoma krasno lepi; toda tudi mraz se precej čuti, radi ne majhne višine, posebno zjutraj, preden nas sonce pozdravi, in zvečer, ko se poslovi od nas.

Najvdanejši mi pozdravite vse vaše in moje drage rojake, posebno pa gg. Zmeta, Kisilaka, Herr-a, Ivaničevo in Oslajevo družino, gg. Gomboca, žlebčja, števaneca, Rožmana, Krena itd. in društvo "Slovenska Krajina".

Pišta Sočak

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE

Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50.3036

Dekleta bodo sodelovale z igrico in še nekaterimi nastopi ter s prodajo srečk za srečolov.

Prosimo tudi druge naše mladenke, da se tudi one kaj potrudijo za sodelovanje na tej prireditvi. Dobite nam kaj dobrihov za srečolov.

Krožek ima na razpolago za mladenke nekaj prav lepih knjig. Opozarjamo tiste članice, ki imajo kako krožkovo knjigo, da jo prinesejo nazaj in si prosijo drugo. Tiste knjige, ki so nevezane, vrnite, da se bodo vezale.

Prihodnji redni skupni sestanek se vrši 22. avgusta ob 15 uri na Paz Soldán 4924.

*

No se consigue la dicha siguiendo las inclinaciones de la naturaleza, buscando siempre y en todas partes el placer, evitando diligentemente toda privación corporal, todo esfuerzo, toda fatiga y aún la misma experiencia demuestra que, obrando así, no se logra sino aumentar la desdicha, puesto que va perdiéndose toda energía, hácese uno impotente y cae bajo la esclavitud de los instintos y de las pasiones, que se muestran más exigentes a medida que se va cediendo ante ellas.

La verdadera felicidad, digna de este nombre, digna del cristiano, exige como primera y esencial condición el respeto al orden, el imperio del espíritu sobre el cuerpo y los sentidos, el dominio de la razón sobre los apetitos.

Pero este imperio no llega a establecerse sino con el combate, exige esfuerzos, y estos piden sacrificio.

El hombre feliz, en el sentido más alto y envidiable es aquél que, practicando con generosidad este esfuerzo, consigue establecer el orden y logra en sí mismo el imperio del espíritu, hasta el punto de no obedecer sino a la verdad y al bien.

MOLITEV

Daj mi, Gospod, peruti, da preletim morja širine
trpečim vsem olajšat bolečine.
Ustavil, kako rad, prekruti bi bratomorni strašni boj,
da rešim suženjstva predobri narod svoj.
In stopil bi od vrat do vrat in zdravil težke rane
od hudobije bratom vsem zadane.
O! Da Slovan Slovanu brat
postal bi vsaj, bi vse uverjal,
Apostolov bi naših željo širjal.

Kaj ubogi črv človeški
narekoval bi Tebi in Previdnosti,
Modrosti Tvoji večni uma svojega poti?
Nad vse Ti vodiš modro, Gospodar nebeški,
dogodkov celega sveta razvoj,
ki ga je Um od vekov jim odločil Tvoj.

Odpusti nam, Gospod, želje človeško slepe, svetne,
Svetosti Tvoje misli te nevreca ne!

Napravi nas, o Bog, svetejše vse,
pred Te stopiti še vrednejše vse,
da dvigati bi mogli dan na dan
v prošnji preiskreni Križanega,
od greha našega ponižanega.

S Teboj borili vsi se bomo dan na dan,
da usmiliš naroda se križanega,
da dvigneš zopet k Sebi ga, ponižanega,
in s Križem Sinovim si bomo pomagali
in s Križem Sinovim Te bomo premagali,
da boš olajšal, da boš okrajšal
trpljenje to prebridko celega sveta.

David Doktorič

Zadružništvo na Goriškem

(Nadaljevanje)

OBNOVITEV NAŠE DEŽELE: Vedno večje težave prihajajo na dan. Ljudstvo po večini ne ve, pri čem da je. Operati, konkordati, homologati — to so reči, ki delajo tudi najbolj prebrisanim ljudem veliko težav. Kaj je to, operat? To je tista na videz nedolžna cinitsev vojne škode, ki se mēra vložiti pri politični oblasti. Ta jo odobri, oziroma se pogodi z vojnim oškodovancem za izplačilo gotove svote, ki se določi potom "konkordata". Ko bo pristojna oblast končno določila znesek, ki pritiče vojnemu oškodovancu, izvršila bo to s "homologatom". Iz vsega sledi 1.) da v cinitvi in tudi v konkordatu določena svota ne bo v vseh slučajih enaka končno odločeni v homologatu! 2.) da morajo biti naši vojni oškodovanci radi tega silno previdni v podpisovanju pooblastil ("prokur"). Pisec tega je sam videl sledeče slučaje: Podjetnik X. Y. se je ponudil, da sežida oškodovancu hišo v čim krajšem času proti podpisu neke "prokure". Mož, vesel, da pride kmalu pod lastno streho, podpiše. Čez nekaj mesecev se izkaže, da mu pritiče kakih 10.000 lir manj na podlagi konkordata. Tuji podjetnik se za to razliko vknjiži, saj ima "prokuro" v rokah, ki mu daje to pravico. In kdo je tepen? Naš vojni oškodovanec. Vzemite še silno nestalno vrednost denarja in pridete do utemeljene domneve, da celo premoženje našega prijatelja čez nekaj let morda ne bo vredno deset tisoč lir. Kako se bo rešil vknjižbe? Ostaneta mu le Macedonija ali Amerka. Videl sem, kako silijo našega človeka, naj podpiše menice (cambiale) "in bianco", to je neizpolnjene. Ali ne veste, kaj to pomeni? Imel sem v rokah razne nesrečne prokure, pooblastila, ki so jih naši ljudje v svoji nevednosti podpisali laškimi odvetnikom in podjetnikom, pa strah me je bodočnosti. Koliko naših kmetij bo na ta način uničenih, koliko naših ljudi bo nesrečnih? Bodite vendar oprezni! Predno podpišete tako važne dokumente, posvetujte se s pometnim, v takih rečeh izurjenim domačim človekom! Imamo vendar še nekaj vestnih odvetnikov, imamo domače poštene podjetnike, imamo slednjič domače stavbne zadrage. Pravite: Kaj bodo ti reveži! Prepočasi delajo, denarja nimajo, laški podjetniki so bolj prebrisani, znajo vse drugače. A jaz Ti pravim: Rajši stanujem v mali hišici, dograjeni pošteno po domači tvrdki, v hišici, ki bo prav gotovo moja, nego v palači, ki jo je sezidal priliznjeni tujec, ne vem s čigavim denarjem, in iz katere Te bodo čez leto pognali v neznani svet! Ni vse zlató, kar se sveti! Ne verujte vsaki sladki besedi! —

*

Kdor je imel takrat vpogled v obnovitveno delovanje na Goriškem, ve, da nisem prav nič pretiraval. A takrat še nisem mogel predvideti, kar se je kasneje v resnici zgodilo.

Italijanska vlada je navsezadnje vojno odškodnino likvidirala na način, da so si banke polnile blagajne in da je bil vojni oškodovanec še bolj udarjen. Ko so oblasti po dolgem zavlačevanju, odtrgovanju in slepomišenju oškodovancu slednjič priznale določeno odškodnino, je zakladno ministrstvu odločilo, da se plača odškodnina v zakladnih papirjih, ki so takoj po izdajanju izgubili 10 in več odstotkov. Če je toraj mož imel prejeti pri končni likvidaciji stotisoč lir, je na teh državnih papirjih pri prodaji izgubil najmanj svojih deset tisoč. Redki naši ljudje so bili toliko previdni, da so s takimi eventualnostmi računali. Radi tega je po Goriškem po končanih obnovitvenih delih v marsikateri hiši zavladala poprej nezna- na skrb, če ni še celo zapel boben.

NOVO ŽIVLJENJE

Sedaj pa nazaj k naši Zadružni zvezi. Videli smo, kako smo slednjič vendar po težkih naporih in mnogem trudu uredili njeno gospodarsko stanje. Čeprav medtem nikakor nismo zanemarjali raznih drugih vprašanj, je vendar naše

delo doseglo svoj največji razmah, ko je bil ves denar že izmenjan.

Zaupanje v naše zadrage je kmalu tako zrastle, da se je precej povečal tudi dotok prihrankov naših ljudi v domače posojilnice in včasih smo morali dobro preudarjati, kam z našim odvišnim denarjem.

Tudi take starejše zadrage, ki so še dremale, so z novim zaletom obnovile svoje delovanje.

Kakor sem zgoraj omenil, je problem vojne odškodnine povzročil ustanavljanje čisto novih zadružnih oblik, stavbnih in obnovitvenih zadrug. Od teh so prišle skoro vse važnejše in zdrave pod vpliv naše zveze. Strogo nadzorovanje njihovega poslovanja je preprečilo marsikatero polomijo in kdor je takrat poslušal nasvete in opozorila, ki so izhajala iz zvezinega kroga, se kasneje gotovo ni kesal tako kot mnogi, ki so tujim lažizadragam in raznim posredovalcem preveč zaupali. Naša zveza je bila skozi zastopana tudi v Odboru vojnih oškodovancev, ki je Goriški rešil lepe milijone.

Izrednega pomena je postal zvezin blagovni oddelek. Kredit, ki ga je uživala naša ustanova, nam je omogočil nakupovanje vseh potrebščin iz prvih virov in na debelo. Po Goriškem, Tržaškem, Notranjskem in Istri je Zveza razpošiljala leto za letom na tisoče vagonov modre galice, žvepla, superfosfata, solitra in raznih drugih potrebščin. Dobavitelji Zveze so bile največje znane italijanske tvrdke, med njimi "Montecatini". Kupili smo tudi deleže neke tovarne umetnih gnojil, kar nam je omogočilo, da smo svojim odjemalcem dajali blago po najnižjih konkurenčnih cenah. Vodila sta ta oddelek dva inženirja agronomije. Prevzela sta tudi preskrbovanje naših kmetov s potrebnimi semeni. Tako smo nekaj let zaporedoma uvažali semenski krompir, uredili izmeno semenskega žita in iskali izboljšanje ajde itd.

LEPO SE JE ZAČELO RAZVIJATI MLEKARSTVO.

Zveza je posredovala pri oddaji mleka, masla in sira. Kakor je naraščalo povpraševanje, se je ustanavljalo tudi čedalje več novih mlekarskih zadrug. Zveza jim je po potrebi trga odjevala delo. Naš blagovni oddelek je po svojih dveh strokovnjakih skrbel, da so bile vse naše mlekarne preskrbljene z najprimernejšimi in naprednejšimi stroji in s potrebno opravo. Kako je bilo zvezino delovanje važno in resno, dokazuje dejstvo, da so tržaške Delavske Zadrage iskale trgovsko zvezo z nami. Delavske zadrage so imele takrat okrog 40.000 članov in številne podružnice ne samo v Trstu in okolici nego po vsej goriški Furlaniji. Sklenile so z nami pogodbo za odjemanje mleka, masla in sira od naših članic. Dva naša kamiona sta se vrstila, da sta oskrbovala redno prevzemanje blaga od naših članic in njegovo dostavljanje našim odjemalcem.

Od kreditnih zadrug se je zahtevala absolutna disciplina. Nalagati so smele svoje denarje samo pri Zvezi in to iz zelo važnih razlogov. Na denarnem trgu se je takrat mnogo špekuliralo in razne sumljive banke so ponujale visoke obresti, da bi prišle do denarja. Voditelji podeželskih zadrug so nam v svoji priprostosti očitati to našo strogost. Lahko razumljivo je, da bi bili rajši prejeli osem, deset ali še več odstotkov obresti kakor pa samo štiri, pet in v izrednih slučajih šest odstotkov, kakor jih je plačevala Zveza. Šele ko je neka taka banka propadla, so ljudje sprevidel, da je bila naša denarna politika pravilna. Odločno smo se držali ves čas enotne obrestne mere, strogo sledeč načelom zadružništva, in sicer za redne vloge 4% in za posojila 6%. V izrednih slučajih je Zveza dovoljevala izjeme po sklepu načelstva. Da je to naše trdno stališče imelo na splošni denarni trg cele dežele blagodejen vpliv, je jasno in prav tako naarvno je, da bančnim špekulantom to ni moglo biti povsem po volji. Tudi to je bil eden izmed činiteljev, ki je pospešil smrtno obsodbo naše Zveze. Saj so bili vsaj italijanski zastopniki kapitalizma v naši deželi vsi pristaši fašizma.

(Dalje sledi)

DECIMOSEPTIMO CAPITULO

Las compañías que maniobraron delante de Teodora fueron convidadas con vino. Iztok no probó la bebida, huyó de la gritería de los cuarteles, montó su caballo y se dirigió a su casa.

Iba pensativo sobre su pequeño caballo negro. Las casas corrían a su lado y en los foros se inclinaban hacia él los altos obeliscos de entre la multitud se levantaba el grito: "¡Iztok! ¡Iztok!" Lo detenía la gente que paseaba para saludar al vencedor del hipódromo. Pero Iztok galopaba, no oía los gritos, no veía las miradas amistosas. Con él iba el alma de Irene y sus ojos le sonreían, habían brillado cuando, al despedirse, pudo besar su mano.

"¡Como te amo, Irene!" murmuró en esloveno, cuando inclinó su cabeza sobre su mano. Y sintió como tembló levemente la mano, cuando la tocó con sus ardientes labios; su alma comprendió que en medio de los bosques, al otro lado del Danubio, Irene hubiera apoyado su cabeza sobre su pecho y hubiera escuchado sus canciones en medio de los trigales, por los que se paseaba la bella Devana. Pero aquí, en medio de la sociedad tirana, donde pisoteaban la cabeza del bárbaro, donde creían en otros dioses, donde se divertían poniendo cepos y cadenas a las manos de los patriarcas, aquí Irene no debía apoyarse sobre su pecho. Pero algo brilló en su alma. ¡Qué admirable idea! ¿Cómo no lo había pensado antes? ¡Cuando se iría, llevaría a Irene con él!

Se sorprendió de sí mismo. No conocía su origen, la vió apenas por tercera vez, al lado de la emperatriz, pero ni por un segundo dudó de que Irene iría con él al campamento esloveno, que esos claros ojos pensaban en el sereno, libre cielo, de donde soplaban sobre ella desde su nacimiento la celestial nodriza.

Joven y ardiente, no pensó más en si la tierna cortesana quisiera montar a caballo, para huir con él por el peligroso Hema, dormir de noche bajo el cielo misericordioso, donde en vez del suave Propóntide aullarían los lobos, gruñirían los jabalíes sus nocturnales, adormecedoras canciones. No lo pensó. Tal como era firme su propósito de volver a su casa y regresar luego con los suyos hasta las cercanías de Bizancio, así lo era el de llevar consigo al hogar de Liubíniza y de su padre Svarun a la cortesana Irene.

Apuró al caballito, más rápido golpearon el granito las herraduras y bien pronto llegó al patio de la casa de Epafrodit.

Un esclavo tomó las bridas, Iztok se dirigió alegremente hacia las habitaciones.

Descubrió a Epafrodit en medio del huerto, que en una hamaca de seda tendida entre dos quitasoles de la isla de Qios, se refrescaba, satisfecho, en la nocturna brisa que soplaban del mar.

Iztok se dirigió directamente hacia él. Cuando estuvo alejado unos cinco pasos, dobló la cabeza y la rodilla y saludó en griego, como se lo había enseñado Kasandro.

Si algún otro hubiera interrumpido a Epafrodit en la maquinación de sus planes comerciales, lo hubieran prendido

los esclavos, que estaban escondidos detrás de las florecidas acacias. Pero el griego amaba a Iztok. El verdadero comerciante en cuerpo y alma no olvidaba que ahora se llamaría algún otro en su huerto, alguien que no era él contaría sus monedas de oro, si Iztok no hubiera echado a rodar los proyectos de Túnus.

Los pequeños ojos del griego brillaron a la luz de la luna y se pasearon por el hermoso oficial.

"¡Salud, Iztok! ¿Qué novedades hay, centurio?"

Iztok se acercó, se sentó en el pasto, a los pies de Epafrodit, y lo miró confiadamente, como un hijo, en los ojos.

"¡Mi preclaro señor, hoy nuevamente triunfé sobre Azbad!"

Al griego se le ensombreció la frente, se inclinó hacia adelante y le dijo:

"¿A Azbad, es "magister equitum", cómo llegaste a la lidia contra él?"

Iztok, con la inspiración de un joven vencedor, se lo contó todo.

No se serenó la frente del griego. Siempre más profundas se diseñaban las arrugas por ella, los ojos se movían bajo sus pobladas cejas, los pensamientos se entrecruzaban como al tejedor los hilos de colores. Experimentado y astuto, miraba mucho más lejos que el ingenuo bárbaro, que hubiera repetido lo mismo en una oscura cabaña, en la plaza de los esclavos o en el Cuerno de Oro.

"¡Maldita! Juega, para saciarse como antes en la arena, después lo aleja de sí y destruye al inocente. ¡Maldita, sierva de Satanás!"

Epafrodit murmuraba entre dientes estas palabras cuando Iztok, entusiasmado, hubo terminado su relato. Luego ambos callaron. Con sus finos dedos apretaba el griego su alta frente. Iztok lo miraba sorprendido. Por el huerto todo era silencio y se oía desde el mar el golpear de los remos, que hacían avanzar a la nave. En la sombra un grillo tocaba su violín.

Largo rato esperó Iztok las felicitaciones de Epafrodit. Pero no llegó escucharlas. El señor empezó a apoyar cada vez más hacia atrás su cabeza, los dedos inquietos tecleaban por su frente, a veces apretaba su puño contra ella, luego lo separaba y nuevamente se movían los dedos por las profundas arrugas, buscando nuevas ideas.

Iztok no comprendía la preocupación del griego. Meditó profundamente si no pronunció alguna palabra inadecuada y entristeció con ella al señor. Firmemente había esperado que su narración lo alegraría y no comprendía esa preocupación y ese silencio. No pudo sobreponerse y lo rompió.

"¿Señor, verdad que Irene irá conmigo cuando deje Bizancio?"

Epafrodit separó la mano de la frente y con mayor rapidez temblaron sus dedos.

"¡La amo, la amo tanto que por ella destruiría media Asia, atravesaría a nado el mar y lucharía con las fieras!"

El señor, en su hamaca, no se movía, ni contestaba.

"Tu excelencia cree que Irene no me ama? Me ama, ella también me ama. Su mano tembló y se ruborizó cuando se la besé. ¡Iría, yo sé que irá conmigo!"

"¡A la perdición!"

Epafrodit cortó con rudeza las palabras de Iztok. Alisaba su pelo, su frente estaba oscura como una nube repitió firme y seriamente: "¡A la perdición vas tú y ella contigo!"

Iztok suspiró y preguntó casi con temor:

"¿A la perdición, yo? ¿A la perdición, ella? ¡No hables así, señor!"

"¡Siéntate más cerca, hijo de la desdicha! Ahora habla-remos en voz bien baja. Si bien la pared es alta alrededor de mi huerto, en Bizancio los oídos de los espías están también aquí arriba, en las ramas de los árboles."

"Señor, espero poder gritar en el foro que la amo. ¡Los

eslovenos amamos en voz alta!"

"Los eslovenos aman en voz alta, por eso escúchame. Recuerda: Mas que Irene, te ama la emperatriz!"

Iztok se sorprendió.

"¡Y su amor es tu perdición y la perdición de Irene!"

"¿La emperatriz, una mujer vil? ¡Ah! Los eslovenos colgamos un símbolo en la puerta de la casa de los adúlteros. Quien pasa por delante de la casa puede verlo y se da vuelta y escupe. ¡Y yo soy esloveno, señor!"

"Por eso eres árbol que no puede echar raíces en nuestra tierra. Amo tu vida, como la ama tu padre. Por eso te digo: acuéstate y descansa. A medianoche te esperará el mejor caballo. El esclavo Numida te entregará una bolsita de oro y en letras plateadas la firma del mismo Emperador. Tendrás franqueadas las puertas de la ciudad y te reverenciarán más allá del Danubio. Véte y huye a tu casa. ¡Así te aconseja aquel que te ama!"

Si Epafrodit hubiera dicho a Iztok que saltara al mar y hundiera a la nave que estaba balanceándose sobre las olas, lo hubiera hecho sin pensarlo. Como le ordenaba que huyera antes de llegar a realizar cuanto se había propuesto para entregárselo a su patria, que huyera antes de conquistar aquella a la cual amaba, que huyera a casa sin nada, sin ella, entonces se rebeló con furia. Cerró el puño, sus ojos relampaguearon, orgullosamente levantó su yelmo y contestó firmemente: "¡No, señor, nunca sin ella!"

El griego calló. Se apoyó nuevamente en la hamaca de seda y repitió en voz alta el juicio de Eurípides:

"Quien ama, está loco... no lo cuidan los dioses..."

Después de largo silencio se irguió Epafrodit y le ordenó secreta pero firmemente:

"Centurio, Epafrodit perdona a tu joven sangre fogosa. ¡Entonces calla como una piedra! ¡Cuidate de Azbad, cuidate de la emperatriz! Quiera Cristo que no sea necesario que devuelva Epafrodit cuanto has hecho tú por él. ¡Véte!"

Iztok se arrodilló y se fué. Las sombras le intrigaban, delante de sus ojos se levantaba la faz seria de Epafrodit, sentía furiosos golpes que caían como martillazos sobre su alma, repetía "Azbad-Emperatriz-Perdición" y le pareció que los ojos de Irene estaban llenos de lágrimas y que lo llamaban en su auxilio.

Epafrodit, en el acto, golpeó con las manos. De entre las acacias aparecieron los esclavos, desabrocharon la hamaca y lo llevaron a la villa.

Pero no fué al dormitorio. Se sentó tras la mesa, tomó un pergamino y escribió una carta al primer eunuco del palacio de la emperatriz.

"Epafrodit, el más humilde siervo de la emperatriz, poseedor del anillo de su gracia, se acerca al gran déspota por motivo del excelente bárbaro Iztok. Como es un bárbaro bárbaro, cuídenlo tus inalcanzables y virtuosos servicios si oyes alguna conversación en la corte que trate de Iztok, de la cual concluyeres que se portó, sin saberlo, incorrectamente y con ello disgustó a la corte, tu preclaro entendimiento me lo comunique, para que lo aconseje, lo enseñe y también castigue severamente. Para este simpático favor te envío un baldecito de bizantinos, y para cada noticia otro tanto. Epafrodit."

Selló la carta, preparó los escudos y ordenó a un esclavo, que llevara al amanecer la carta y el dinero, al palacio imperial, al eunuco Spiridión.

Después se dirigió a su dormitorio. Mientras se desvestía, maldecía a Teodora.

"¡Maldita! ¡Juega para satisfacerse, sierva de Satanás! Que se vaya a la arena, a los corrales, no al trono. ¡Maldita!"

*

Un rápido navío llegó esa mañana desde Italia, trayendo al enviado de Amalasunta, madre del muerto rey godo Atalarico. Como la reina madre no estaba en buenas relaciones con los godos, probaba congraciarse con el Emperador. A

Justiniano le venía el envío como a propósito. Su ansia insaciable de nuevas tierras, más aún por Italia, venía con este enviado como la médula al hueso. Atendió él mismo los enviados, expresó su más sentido pésame por la vencida Amalasunta y prometió el más seguro socorro. Y así, sobrecargó sus preocupaciones por el dinero que derramaba en las grandes construcciones, con una nueva preocupación: cómo reuniría cuanto antes un ejército y lo enviaría a Italia. En todas sus habitaciones fué desde entonces vedado un momento de diversión o pasatiempo. Llegaron Belizar y Mundus, principales jefes guerreros, los arquitectos Antemio e Isidor, consejeros secretos y confidentes del Emperador. Se volvían cansados, sólo el Emperador no lo estaba nunca. Cuando anochecía, se sentaba y componía himnos, luego dormía apenas una hora y enseguida después de medianoche se hundía en el estudio de actas judiciales. La naturaleza reunió en él la terrible fuerza física de un salvaje bárbaro y el alma de un gran genio, que abarcaba y dirigía todas las ramas de los conocimientos, dirigía todas las tareas gubernativas, dilucidaba todos los juicios, además de ser él mismo arquitecto, poeta, filósofo y teólogo.

Esto era para Teodora, viento propicio en las velas de su frágil navío. El dormir, los baños perfumados, las mejores comidas, los paseos al lado del mar, la paz y su absoluto no hacer nada abarcaban todos los instantes de su inútil vida; en tal forma, florecía como una jovencita en su más bella edad. Pero ahora le daban Azbad, Irene e Iztok bastante quehacer, para poder jugar e intrigar, mientras Justiniano se cansaba tras montones de pergaminos.

Cuando volvió de la excursión al Cuerno de Oro, donde se mofó del rubor de Irene, de la ira contenida de Azbad y del bárbaro y descubierto suspirar de Iztok, su primer pensamiento fué hallar la manera como este trío podía proporcionarle una nueva diversión. Largo rato tenía apoyada su cabeza en su blanco puño, entrecerrados los ojos, fijos en una alfombra de Bagdad, donde refulgía un fino rayo de sol como si se hubiera pasado con una regla un hilo de oro, cruzando los arabescos y las figuras.

Se representaba a Iztok: su cuerpo, tal como lo había visto en el hipódromo, sus rizos, sus serenos y grandes ojos, fijos en Irene, su furiosa lucha, su intocable orgullo, estaban delante de ella como arrancados ayer de una selva virgen. Suspiró. Todo cuanto adormecieron el nimbo y la púrpura se despertó en ella. Sabía bien como estaba Justiniano hundido en su trabajo; catorce días no podría ni siquiera pensar en ella y catorce días es un tiempo suficientemente largo para acercarse a Iztok, para permitir una libertad a su salvaje naturaleza a la cual el trono puso un freno, tan sólo freno, pues no la pudo ahogar. Después de estas conclusiones empezaron a girar en su cabeza otras maquinaciones, como la rueda que hace girar el huso y correr el hilo. El plan era seguro, su argentina voz llamó a las esclavas, las puertas se abrieron y seis jovencitas con sus blancas manos levantaron a la emperatriz en su litera y se deslizaron por el mosaico hacia el baño.

Al anochecer, se reunían los huéspedes en el lujoso salón de las ninfas. Teodora invitó a las mujeres más vanas y a las cortesanas más bellas. Ordenó a Azbad que esa noche montara guardia en palacio el oficial Iztok.

El salón estaba adornado con ninfas que se bañaban. Sostenían las luces neptunos, delfines y tiburones fundidos en bronce de Corinto. Todo alrededor colgaban tapices de seda, tras las carísimas otomanas. El suelo representaba las furiosas olas del mar entre las cuales jugaban peces de oro.

Teodora propuso que era la noche de las "jóvenes ninfas". Por eso las cortesanas vinieron cubiertas de gasas transparentes y finas sedas, como si cubrieran sus cuerpos de blanca espuma. Los señores se pusieron unos trajes verdes, brillantes,

¡Que admirable idea! Cuando iría, llevaría Irene con él. de un suave y perfumado cuero, imitando a los peces.

Cuando entró Teodora, cayeron de rodillas delante de ella y la honraron pasando todos en fila a besar las ágatas de sus sandalias. Luego los esclavos trajeron a la sala un inmenso delfín de madera, todo cargado de pequeñas canastitas en las cuales había los más selectos manjares: sicomoros, granadas, dátiles, huevos de pava calientes, carnes, hongos, ostras y caracoles.

Empezó la cena. Todos reían y charlaban en medio del esplendor, detrás, a través de los cortinados se oían las trompetas y los címbalos, por la sala cruzaban chistes de dudoso gusto. Los cortesanos se acercaban a las mejillas de las hermosas compañeras; perfumaban los nardos, las rosas desfallecían sobre las mesas, por el cuello, en los ardientes cabellos, sobre los agitados pechos.

El vino llenaba los cálices de plata, agitaba la sangre que se enardecía cada vez más, el aire caliente adormecía los nervios, los comensales se entregaban a las delicias de un momento de voluptuosidad y magnificencia.

Teodora, con brillante mirada, observaba a sus invitados. Se reía en voz alta, no escuchaba ningún chiste pero veía sus efectos en las ardientes miradas de las dispersas parejas. Había distribuido a todos tales lugares que aquellos que se amaban en secreto quedaban separados. Mientras el vino no los enardecía pudieron contenerse. Más tarde las miradas cruzaban de arriba abajo el salón, los ojos buscaban otros ojos.

En un extremo, solitaria, estaba sentada Irene. La única que no había venido con tan dispendiosa túnica. Sentía las hirientes miradas de sus compañeras, que la detestaban y humillaban. La noticia de la distinción hecha por la emperatriz en la excursión el día anterior se había extendido rápidamente por el palacio. Se propusieron todas humillarla y alejarse de ella. Tampoco esto pasó desapercibido para Teodora. Sus enojos y sus envidias la alegraban. Repetidas veces volvió su mirada hacia Irene. En sus mejillas había un algo de nobleza y orgullo, ni una sombra de tristeza, ni preocupación pudo distinguir en ellas. Estaba sentada, pensativa, ningún chiste pudo hacerla sonreír, los labios no tocaron la copa, en los ojos se notaba que su alma estaba vagando bien lejos de todo ese vacío estruendo.

Cuando volvió Teodora a mirar a Irene, por un segundo, sintió pavor, como si le remordiera la conciencia. Se acordó que iría el día siguiente con todas las cortesanas presentes, cubierta con el nimbo de la santidad, a la iglesia de Nuestra Amada Señora como todas, bajarían los ojos con la mayor inocencia y se persignarían con el agua bendita y encenderían los perfumados cirios. Sintió terror, la conciencia le remordía. Pero esto fue por un segundo solamente, como se le contrae al corazón al ladrón cuando, al extender su mano hacia

el arca, en busca del dinero, se cae la tapa; tiembla, mira a su alrededor y con mayor rapidez extiende su mano hasta el fondo. Teodora tornó rápidamente a su buen humor. Para embromar a las cortesanas y a Irene a la vez, levantó su cáliz de oro y exclamó:

“La gran emperatriz, reina de las ninfas, saluda esta noche primero a quien no es delfín, ni poseidón, ni ninfa, ni hombre, ni mujer, sino un santo monje en medio del bullicio de la Vida... Muchos años a Irene!” Las flautas y los bombos retumbaron y todos gritaron a una voz: “¡Muchos años a Irene, el monje!”

Por todos humillada y por todos honrada. Se reían quien más rápido bebería la copa de vino en su honor, y el vino ahogaba las maldiciones de la envidia, que estaba acurrucada en las gargantas, y que salía de los malignos corazones.

Irene se levantó y fue a saludar a Teodora. Se inclinó hasta el suelo, la emperatriz le ofreció la mano, Irene se la besó y murmuró:

“¡Gran señora, el monje rezará a Cristo por tu felicidad!”

Con su actitud, Teodora había obligado a los comensales a hablar con Irene.

“¡Si llega el patriarca a conocer la existencia de nuestro monje nos lo va a quitar y consagrar diácono!”

Así habló Azbad a su compañera, en voz bastante alta, para que lo oyera Teodora.

“¡Obispo, merece el obispado nuestro monje! Sabe mejor los Evangelios que Dionisio, el predicador de la corte, y todas las noches lee los salmos.”

Así contestó Teodora a Azbad, pero vuelta hacia el más joven y más rico patricio de Bizancio, que estaba sentado a su derecha.

Como en tales oportunidades se podía hablar únicamente en voz baja, todos pudieron entender la respuesta de la emperatriz. Por eso una frívola pero poco hermosa cortesana la miró venenosamente, por encima de sus hombros y dijo:

“Relee los salmos, entre suspiros por los rizos de un hermoso bárbaro. ¡Te coñecemos, monje!”

Irene extendió su mano para coger un dátil, pero no le contestó. Tomó la palabra otra hermosa para decir, dirigiéndose a un patricio:

“¡Qué desgracia para la santa religión! ¡Una cortesana cristiana, bautizada, ama a un pagano!”

Entonces se estremeció algo en Irene. La lucha que apretaba su corazón toda la noche sopló rubor a sus mejillas, los labios le temblaron y contestó en voz alta:

“¡Es mejor su paganía que tu cristiandad!” — Sintió en ese momento tal fuerza en sí, que, como el Salvador, hubiera tomado un látigo y lo hubiera dejado caer sobre los comensales: “¡Sepulcros blanqueados, cueva de víboras!”, fuera, váyanse, hipócritas, lejos de Cristo. Temblaba, el rubor había desaparecido, el ardor le hizo palidecer los labios. Los apretó para ahogar cuanto bullía por salir de su alma. Temblorosa se acercó a Teodora y le pidió:

“¡Perdona, señora, el monje está enfermo! ¡Déjalo retirarse!”

Teodora se sorprendió, pero el temblor del cuerpo de Irene y sus pálidas mejillas la asustaron.

“¡Vete, descansa y llama al médico! ¡Cristo te acompañe!”

Desapareció insensiblemente. Todos sintieron que su predicador había callado y los pechos, llenos de pasión, respiraron aliviados.

Azbad se inclinó hacia Teodora, se mordió el labio, pero serena y dulcemente dijo:

“Señora, tú lo ordenaste, esta noche está de guardia el centurio Iztok. ¡Será hermoso y simpático que lo entretenga ‘el monje con sus salmos’!”

A Teodora le refulgieron los ojos, la hermosa frente se le ensombreció.

OPAZOVALEC

"SLOVENSKI DOM" je imel občni zbor 4. julija in je izbral sledeči odbor: predsednik Stanko Baretto, podpredsednik Martin Keber, tajniki: Franc Kovač in Vida Kjuder, blagajniki: Ivan Berginc in Albin Rogelja, knjižničar Danilo Paškulin, gospodar Josip Zlobec.

Izrečena je bila iskrena zahvala Cirilu Jeksetu, ki je tri leta vodil društvo s čudevito požitvovalnostjo.

† Doživel je **MARIJO CIGOJ**. Imel je na Paternalu restavracijo, katera je ostala nekaj dni zaprta in po treh dneh jo je 26. junija odprla oblast in so Marija našli mrtvega. Nihče ne ve kaj ga je gnalo v smrt. Bil je mirnega značaja, tih ljubitelj samote in velik ljubitelj knjig. Žal je bral vse navskriž in ni znal ločiti slabega od dobrega. Počiva na Čakariti, kjer mu je sestra, por. Konič, oskrbela lep grob. Ona mu je preskrbela tudi spodoben pokop. Star je bil 35 let. Doma je bil iz Malovš.

† Nenadne smrti je preminila tudi 17 letna **VALERIJA LASIČ** in je vzrok smrti neznan. Dobili so jo mrtvo 22. junija.

KNEZ PAVLE — POLITIČNI UJETNIK

Iz Londona poročajo, da je državni podtajnik ministerstva zunanjih zadev g. Richard Law izjavil v parlamentu na pismeno vprašanje nekega poslanca, da je bil knez Pavle poslan v Kenjo kot politični ujetnik in ne kot begunec. V tej zvezi poročajo nadalje, da je v London prispela knezova soproga, kneginja Olga, ki je bila doslej s svojim možem v Kenji.

ADAMIČEVO DELO NA RADIJU

Chicago, Ill. — V petek 21. maja ob devetih dopoldne je Isabel Manning Hewson, katero običajno posluša čez 25 milijonov ljudi dnevno, oddajala radijsko dramatizacijo Louis Adamičeve ertice "Meet a Hero", ki je bila objavljena pred nekaj tedni v magazinu This Week in opisuje junaštvo Slovenca Milorada Stosića v starem kraju. Ta radio-oddaja se vrši v sistemu NBC.

KATOLŠKI PROTEST IZSILIL PREKLIC UKREPA NAPERJENEGA PROTI ŽIDOM NA HRVAŠKEM

Vatikanski radio je poročal, da so hrvaške oblasti zaradi protesta zagrebškega nadškofa, preklicale naredbo, glasom katere bi morala policija popisati vse žide, vključno onih, "ki so bili postali katoličani."

Boječ se, da ne bi bili židje vrženi v koncentracijska taborišča, je zagrebški nadškof že v začetku marca "vložil energičen protest proti temu ukrepu" pri Paveliču.

Vatikanska radio oddaja je poročala, da je par dni pozneje nadškof objasn timer svoje stališče napram tej naredbi v eni svojih prilog, v kateri je izjavil:

"Nobena posvetna sila niti politična organizacija kjerkoli na svetu, ne sme preganjati ljudi zaradi njihove plemenske pripadnosti".

JUGOSLOVANSKE ŽENE SO PODARILE ZASTAVO ČEHOSLOVAŠKI VOJSKI

"Christian Science Monitor" prinaša v svoji številki od 11. maja članek o čelo-

slovaški vojski v Veliki Britaniji s fotografičnim posnetkom čehoslovaškega artilerijskega oddelka. Na posnetku je videti na topu čehoslovaško zastavo, o kateri pravi besedilo pod sliko, da so jo darovale jugoslovanske žene v znak jugoslovansko-čehskega prijateljstva.

Zastava nosi napis: "Zmagoslavno naprej za čast in za domovino!"

ZBOROVANJA PO ŠTAJERSKEM

Ljubljanski "Slovenec" prinaša dne 5. marca naslednjo vest:

"V zvezi s propagando za občo mobilizacijo, je bilo po vsej Spodnji štajerski organiziranih mnogo ljudskih shodov.

V teku zadnjega tedna je bilo 150 shodov v celjskem okraju. Prvi so bili v Logarski dolini in v Solčavi, od januarja sem pa so bili shodi v Savinjski dolini prav do Celja. V Celju samem in v okolici je bilo v teku meseca februarja 79 shodov. Mnogo sestankov je bilo tudi v Mariboru, kjer je bilo med 3. in 4. marcem 41 večjih shodov.

KANADA BO POMAGALA JUGOSLAVIJI

Jugoslovanski poslanik, g. Izidor Cankar, je imel 14. maja veliko predavanje o Jugoslaviji; ob tej priliki je bil v dvorani Nacionalnega Muzeja pokazan po zaključku predavanja film — "Zemlja in narod Jugoslavije".

Po predavanju g. Cankarja, je predsednik kanadske vlade, g. Mackenzie King nagovoril navzoče, ter se v svojem govoru zahvalil našemu poslaniku in obljubil, da bo Kanada Jugoslaviji pomagala v njeni borbi vse do končne osvoboditve.

KRUPP SE SELI V ZAGREB

Zaradi neprestanega bombardiranja Porurja so Kruppove orožarne sklenile premestiti nekaj svojih obratov v Zagreb.

Mislimo pa, da jih bodo tudi tu dosegle zavezniške bombe.

NA POHORJU DELUJEJO ČETNIKI

"Tagespost" poroča na dolgo in široko o velikih "očistevalnih akcijah" nemških S.S. oddelkov na Pohorju proti slovenskim upornikom. Po tem poročilu izgleda, da je delovanje četnikov v tem predelu okupirane Slovenije še vedno zelo živahno. Isti list se tudi pritožuje nad pasivnostjo slovenskega prebivalstva v Haložah. Dopisnik pravi med drugim, da se Jugoslavija ne bo več vrnila in če bi se tudi vrnila ne bo našla na tem področju več slovenskega prebivalstva.

POŠTA POD NAJSTROŽIM NADZORSTVOM

V zadnjih tednih so fašistovske oblasti uvedle najstrožjo kontrolo nad pošto in nad telefonskimi in brzojavnimi zvezami. Pošiljanje neperiodičnih tiskovin med nekaterimi področji je prepovedano. Isto tako je n. pr. prepovedano pošiljanje paketov iz Ljubljanske pokrajine v Italijo kakor tudi iz Italije v to pokrajino. Iz severne Italije pošiljajo lahko pakete v južno Italijo samo, če jih pregledajo pred odpošiljanjem policijski organi. Pošiljanje pisem v inozemstvo je zelo omejeno. Odpošiljatelj pisma v tujino mora osebno na poštni urad, da se legitimira.

POŠTA V SLOVENIJI

Dne 21. decembra 1942 je bil poštni promet za slovensko prebivalstvo zopet vpostavljen v naslednjih slovenskih poštah uradih:

Adlešiči, Banja loka pri Kočevju, Begunje pri Cerknici, Borovnica, Brezovica pri Ljublj., Cerknica, Črnomelj, Devica Marija v Polju, Dobrova pri Ljublj., Dobrnje, Dolenja vas pri Ribnici, Dragatuš, Fara pri Kočevju, Gradec v Beli Krajini, Grahovo pri Cerknici, Gosuplje, Horjul, Hotedršica, Ig pri Ljubljani, Ježica, Kočevje, Kočevska reka, Koprivnik pri Kočevju, Kostanjevica ob Krki, rmelj, Gorenji Logatec, Dolenji Logatec, Loški potok, Lež, Ljubljana, Metlika, Mirna peč, Mokronog, Kozelj, Nova vas pri Rakeku, Novo Mesto, Ortenek, Planina pri Rakeku, Polhov Gradec, Presejre, Rakek, Ribnica na Dolenjskem, Rovte, Semič, Sodražica, Stari trg ob Kolpi, Stari trg pri Rakeku, Stična, Struge na Dolenjskem, St. Jernej, St. Vid pri Stični, Škofljica, Šmarje-Sap, Šmihel pri Nov. Mestu, Toplice pri Novem mestu, Trebnje, Tržišče, Turjak, Uršna sela, Velika loka, Velike Lašče, Videm Dobropole, Vinica pri Črnomlju, Višnja gora, Vrhnika, Zagradec na Dolenjskem, Žužemberk.

(Vsega skupaj 69 poštah uradov — vsi ti poštni uradi so bili zaprti, ko so partizani zasedli nekatere predele ozemlja. Zdaj, ko so se umaknili, je pošta zopet začela poslovati.)

VODNIKOVA DRUŽBA

knjižna založba, ki je vsako leto izdala knjige posnemaje Mohorjevo družbo je tudi za to leto izdala koledar in povestno knjigo "Na novinah", ki jo je spisal Janko Kač.

NEMŠKO NASILJE NA GORENJSKEM

Vsi gorenjski obratovodje so bili klicani na zborovanje v Dom stranke v Kranju. Prvi je govoril deželni socialni skrbnik Berger iz Celovca, ki je rekel: Tokratna vojna zahteva od vsakogar v domovini, naj bo obratovodja ali navaden delavec, da zastavi vse svoje sile. Gorenjsko, ki ima na razpolago še vse moške delovne sile, mora še posebno prispevati. Usodni boj nemškega naroda sili v to, da se ni mogoče odreči nobenemu človeku. Vsak obratovodja ima naročilo od vsega naroda in je zato vsemu narodu odgovoren za delovne uspehe svojega obrata. Nato jegovoril okrožni vodja dr. Hochsteiner iz Radovljice, ki je rekel, da so se že pojasnila vprašanja, ki so za nemški narod odločilnega pomena. Ostro je nastopil proti tistim, ki rušijo mir. Je pričakovanje, da bodo Gorenjci rade

Padel je kot junaški sin za domovino

STANKO BARTOL

rojen 16. 3. 1921 na Jelovcu pri Sodražici.

Neustrašeni mladenič je organiziral lastno četo in se spustil v boj proti nasilnikom. 13. marca 1942 je napadel italijanski avto in je bil ubit en major in en orožnik. 25. marca so napadli vojašnico v Žužemberku.

Pozneje so ga ujeli in je bil obsojen in ustreljen.

Bil je sin odličnih slovenskih starišev in vzoren brat v lepi družini. Pokojni je brat mnogim rojakom: poznanege inž. Franceta Bartola, ki živi v Ordoibi, kjer je ravnatelj podružnice trgovine "Armco Argentino".

volje stopnjevali svoje delo. V imenu pri-
sotnih je zagotovil okrožni načelnik obra-
tovodij, da bodo gorenjski obratovodje
s svojimi nameščenci zvesto sodelovali v
sedanjem boju.

POLICIJSKI RADIO v avtomobilu, ki
ga ima na razpolago okrožno propagandno
vodstvo v Kranju, je že precej časa na
poti po vsem okraju. Dan za dnem je v
službi. Enkrat poziva k prireditvam, dru-
gič vabi k zbirki blaga in tkanin ter so-
deluje pri zborovanjih, sportnih priredi-
tvah in nastopih.

V **STARI LOKI** je bil v okrašeni dvo-
rani svečan sprejem za zaoblubo novih čla-
nov, ki so bili sprejeti v koroški Volks-
bund. Govoril je krajevni vodja Burger.

V **IHANU** imajo nov otroški vrtec, o
katerem pravijo, da je med najlepšimi na
Gorenjskem. Te dni ga je obiskal okrožni
vodja Piltz iz Kranja z različnimi drugimi
uradniki. Na igrišču so rajali malčki v
rdečih igralnih oblekah in z rumenimi
slamniki. Peli so nemške otroške pesmi.

V **MEDVODAH** so bile sklicane ženske
k posebnemu tečaju za voditeljice celic in
blokov. Prišle so ženske iz št. Vida, iz
Šmartna, iz Smlednika in iz Medvod. Go-
vorila je okrožna ženska voditeljica Ebbe-
nau.

V **ŠMARTNEM** pri Litiji je bil zaklju-
čen nemški tečaj za odrasle. Zaključni
večer se je začel z igranjem na harmo-
niko. Nato je otroška skupina zapela pe-
sem "O Glöckle von Heimattal".

NOVA ŽRTEV

List "Newyork Times" prinaša iz Lon-
dona vest, da je priljubljena ljubljanska
zdravica dr. Boža **RAVNIHARJEVA**
pobila nekaj laških vojakov, nato pa na-
pravila samomor. Nato so Lahji zaprli nje-
negao četa znanega slovenskega javnega
delavca in nekdanjega ljubljanskega žu-
pana, odvetnika dr. Ravniharja ter več
drugih vidnejših slovenskih izobražencev,
ki da so jih vse postrelili.

S SPODNJE ŠTAJERSKE

ŠOLSKI GRAD VURBERK. V Nemči-
ji so posamezni gradovi namenjeni poli-
tičnemu šolanju pripadnikov narodno so-
cialistične stranke. Tudi štajerski Heimat-
bund ima zdaj takšno grajsko šolo. V ta
namen je bil izbran vurberski grad, ki ga
je preteklo sredo, 1. julija, vodja Heimat-
bunda Franz Steindl izročil svojemu na-
menu. Vurberski grad je med najstarej-
šini na Spodnjem Štajerskem. Z njega je
lep razgled po Dravskem polju in po Slo-
venskih gorah. V teku zadnjega leta so
grad preuredili, da bo zdaj služil vzgoji
voditeljev Heimatbunda. Še te dni bodo
šli na grad prvi tečajniki. "Tagespost"
pravi k temu: Tako bo šolski grad postal
žarišče nemške volje na Spodnjem šta-
jerskem.

PODPORO ZA VZGOJO OTROK. Nem-
ški prebivalci na Spodnjem Štajerskem, ki
imajo najmanj 4 otroke, prejmejo za njih
vzgojo podporo, če so otroci nemški pri-
padniki, zdravi ter duševno in v pogledu
značaja vzgojljivi.

V **SLOVENSKIH KONJICAH** je bil
sklican zbor ženske posade v Lavričevi
usnjarni. Govornik Mascher je govoril o
namenu organizacije žensk v okviru Hei-
matbunda. V konjiškem kinu pa je bil
prirejen v prid nemškega Rdečega kri-
ža koncert nemških in italijanskih skladb.

Ustanovljena je bila tudi amaterska igral-
ska družba, ki se bo v nedeljo 5. t. m.
prvič predstavila.

GODBA HITLERJEVE MLADINE je
povabljena na Poljsko. Generalni guver-
ner dr. Franck je povabil godbo maribor-
ske Hitlerjeve mladine na Poljsko.

3. julija sta se poročila Ivanka Mlač iz
Lokve na Krasu in Alojz Ušaj iz Šen-
petra pri Gorici. Poroča je bila v cerkvi
sv. Roze z udeležbo najbližnjih sorodnikov
in bivše nevestine gospodinj, ki je s tem
pokazala hvaležnost nasproti gospodini
Ivanki, katera ji je dolga leta zvesto
vršila službo. Mlademu paru mnogo dru-
žinske sreče.

SMRT MEDANSKEGA VELE- POSESTNIKA

V Medani pri Gorici je umrl nenadne
smrti ondotni veelposestnik g. Leopold
Toroš, dobro znan tudi med vinskimi tr-
govci v Ljubljani. Pokojnik je bil svak
sodnika ljubljanskega vrhovnega sodišča
dr. Gradnika. Prizadetim svojem in so-
rodnikom naše iskreno sožalje!

ŠKOFOVSKI OBISK V GORIŠKI POKRAJINI

Goriški nadškof msgr. Margotti bo letos
obiskal mnoge fare v svojem področju,
med drugimi Auzo, Braunnizzo in Gabrio,
Camino di Caporetto, Cossano, Dolegno,
Fiumicello, San Lorenzo, Goregna di Solo-
na, Ledine, Locavizza di Aidussina, Lom
di Canale, Loqua, Mernizo, Monte Nero di
Idria, Novacchi, Opacchia Sella, Osecca,
Ottales, Ottelsa, Planina di Vipacco, Pla-
va, Pliscevizza della Madonna, Podraga,
San Martino Carso, Prevacina, Riffenberg-
ge, San Daniele del Carso itd. V nekaterih
izmed teh občin ni bilo škofovske vizita-
cije že od leta 1940.

V zgornji vesti, ki je bila priobčena
v ljubljanskem "Slovencu" se vidi ka-
ko so Italijani izmrcvarili naša lepa slo-
venska krajevna imena.

SLOVENCİ — PRUSKA TOFOVSKA KRMA

Iz Tunisa poročajo, da so čete angle-
ške armade ujele med drugimi ujetniki tu-

di dva slovenska vojaka, ki so ju Nemci
mobilizirali na Gorenjskem in štajerskem.
Oba pripovedujeta, da Nemci Slovence po-
šiljajo pred njihovimi tanki z nalogo, da
čistijo sovražna minska polja. Pripovedo-
vala sta, da je na ta način padlo veliko
število Slovencev.

LAŠKA POSTAVA V SLOVENIJI

razglašena 15. jul. lani, ko se je razman-
nila četniška akcija po celi deželi odreja:
ustavitv vseh lokalnih vlakov in potni-
škega prometa, tako da je mogoče poto-
vati le tranzitnim potnikom, ki imajo po-
trebne prehodne potne liste. Ustavljen je
ves avtobusni promet. Prepovedano je iti
peš ali z vozom iz kraja v kraj. V bli-
žini 1 km od železnice je prepovedano
ustavljati se in gibati se. Ustavljen je ves
telefonski, telegrafski in poštni promet.

Takoj bodo streljani vsi osumljeni so-
vražnega delovanja proti oblastem. Pri
katerih se najde kako orožje ali strelivo.
Kateri bi pomagali upornikom. Ki bi
imeli kakre ponarejene osebne in potne
listine; vsi moški zasačeni v vojnih zo-
nah.

Porušene bodo vse zgradbe iz katerih
bi se žalila italijanska čast, kjer se najde
orožje ali strelivo, kjer bi našli četniki
zavetje.

VOJAŠKO SODIŠČE V LJUBLJANI
je obsodilo na dosmrtno ječo žnidaršiča
Ignaca in Novaka Stanka, oba iz Orehovi-
ce, ker sta razorožila "junaka" Redolila
Francesca.

Nadalje so bili enako obsojeni Pintar
Ivan iz Prezida, Lapajne Marjan iz Šmi-
hela pri N. mestu, Camernik Lovrenc iz
Vnanjih Goric in Čadež Anton iz Drago-
merja (pri Ljubljani), Zirhil Branko in
Kurnik Viktor iz Tribuše. Poslednja dva
sta med četniki. Planinšek Josip iz Breze
ter Krevs Leopold iz Ponikve pri Treb-
njem.

Na smrt so bili obsojeni: Jože Ma-
jer iz Ljubljane, Škrajner Anton iz Ljub-
ljane, Djurković Živojin iz Grosuplja, Je-
lovac Pavel iz Samobora, Pavšič Milan iz
Gorice in Ivan Novak iz Šmartnega pri
Litiji. Na dosmrtno ječo pa Gregor Za-
lar iz Ljubljane, Jožef Zavodnik iz Var-
nice vasi in Černe Franc iz Začobrove.

NAPAD NA LAŠKO VOJSKO PRI AJDOVŠČINI

"Corriere della Sera" poroča, da so
14. julija neznanci napadli vojaški od-
delek na železniški progi med Ajdovščino
in Sv. Križem. Pri tem je bilo nekaj la-
ških vojakov ubitih, več pa težko ranje-
nih. Neznancev niso prijeli.

CELA DIVIZIJA PREGANJA ČETNIKE NA SLOVENSKEM

Tržaški "Piccolo" poroča, da je bila
pred dnevi mobilizirana celotna tržaška
divizija na "bojišču" nekje na Sloven-
skem proti četnikom. Dopisnik tržaškega
lista, ki se je udeležil te akcije pripove-
duje v precej jadikujočem tonu, da se
mora pri tem laška vojska boriti z ogrom-
nimi težkočami. Pravi, da ni enega grma
na Slovenskem, odkoder ne bi nenadoma
zadonel strel. Prodiranje laških čet v goz-
dove, pa da je mogoče le z ogromnimi
žrtvami. Poročevalec pravi nadalje, da
so slovenski nacionalisti tako zagrizeni,
da se borijo včasih v razmerju 1:20. Pri-
tožuje se tudi, da gozdovniki, kakor ime-
nujejo slovenske četnike v domovini, od-
našajo vse ranjence in mrtvece tako, da
popolnoma zabrišejo vsako sled za seboj.
Dopisnik naglaša, da tako "junaskih"

podvigov laške čete niso na nobenem drugem bojišču preživljale, kakor se to dogaja sedaj na Slovenskem.

SLOVENSKE OTROKE V ITALIJO

Ljubljana, 1. avgusta.

Včeraj ob 11.15 je z vlakom odpotovalo v kolonijo San Terenzio (La Spezia) 100 slovenskih otrok.

Otroke v kroju, s katerimi so bile učiteljice, je Visoki komisar pozdravil z besedami želja in hvale. Pohvala je veljala predvsem družinam babil, malih Italijank in hčera Volka, ki so bile v televadnici in ki so s tem, da so zaupale svoje otroke Stranki, dokazale, da cenijo dobrote, ki jih fašizem izkazuje otrokom z naroda.

S slovenskimi otroki je odpotovalo tudi nekaj italijanskih otrok, ki prebivajo tu.

OBVEZNA ODDAJA SMUČI

Visoki komisar za Ljubljansko pokrajino odreja: Kdor koli ima po kakršnem koli naslovu smuči in k njim pripadajoči pribor, kakor tudi kolce ((smučarske palice)), jih mora v osmih dneh od dne, ko stopi ta naredba v veljavo, izročiti.

RACIONIRANJE ŽIVIL V AVGUSTU

Prehranjevalni zavod Visokega komisarijata za Ljubljansko pokrajino sporoča:

V mesecu avgustu pripadajo v Ljubljanski pokrajini posamezniku sledeči obroki racioniranih živil:

Dnevni obrok v gramih: kruha 150, ali krušne moke 130, ali koruzne moke 225. Mesečni obrok v gramih: testenin 1000, riža 1000, maščobe (samo surovo maslo) 400, sladkorja 500, mila 100.

Krušne moke bo mogoče nakupiti le na 25 odrezkov; na ostalih 6 odrezkov je treba nakupiti in so trgovci dolžni prodajati samo koruzno moko.

SLOVENSKA KRI ZA LAHE

Visoki komisar v Ljubljani neprestano poziva Slovence, naj bi se prijavili za dajalce krvi laškim ranjenim in bolnikom. Med drugim pravi, da se dana kri honorira, vsakdo pa dobi tudi živilsko dodatno nakaznico. Izgleda, da darovalcev ni posebno dosti na razpolago, ker so ti pozivi v časopisju že kar stalni. Mislimo tudi, da smo Slovenci Lahom dali že mnogo preveč slovenske krvi in upajmo, da ni več daleč čas, ko jo bomo energično terjali nazaj.

DRUŽBA ZA UPRAVO "TABORA" RAZPUŠČENA

Ke je Sokol, katerega imovino, posebno sokolske domove, je upravljala omenjena družba, delovala proti koristim Italije jebil Tabor razpuščen in imenovan za likvidatorja Sokola fašist rag. Lodovico Maffei.

V SARDINIJI JE INTERNIRANA NIH 18.000 SLOVENCEV

Poročila iz Ljubljane naglašajo, da je bilo iz Ljubljanske pokrajine odpeljanih v notranjost Italije nad 30.000 Slovencev. Nekaj časa so jih držali po nekaj tisoč v Furlaniji in Julijski Krajini, zlasti na Tolminskem in Bovškem. V zadnjem času pa so vsa ta taborišča izpraznili in Slovence odpeljali največ v Sardinijo. Tu so naši ljudje internirani po najbolj primitivnih taboriščih, kjer stradajo in zmrzujejo. Večina mora na prisilno delo. Tudi po drugih krajih Italije je vse polno Slovencev. Do oktobra meseca letošnjega leta niso smeli ničesar pisati domov in tudi z doma niso dobivali nikake pošte. Sedaj prejemajo po kako dopisnico.

TUDI GORIŠKI IN REŠKI ŠKOF STA SE OGLASILA S PROTESTOM

proti divjanju laških oblasti nad našim ljudstvom, čeprav sta tako Margotti kot Santini svoj čas pokazala preveč simpatij za fašizem. Protest mnogo ne bo zalegel, to že vemo, ali korak goriškega škofa je vseeno najboljši dokaz, da se je tudi pri največjih zagovornikih fašizma omajala vera v zmago osi v tej vojni. Tudi reški škof Santini je baje poslal podoben protest. Škof Santini je med slovenskimi verniki v kaj slabem spominu, sej pomnimo še vsi, kako je preganjal slovensko duhovščino in z vso strogostjo, ki je večkrat sličila na fašistične metode, izganjal slovenski jezik iz semenišča v Kopru.

SLOVENSKI ČETNIKI — STRAH IN TREPET ČRNOGRAJČNIKOV

Švicarski listi prinašajo precej obširna poročila o delovanju slovenskih četnikov zlasti na Snežniku in na Nanosu. Pri tem poročajo tudi o silnem strahu, ki se je polastil Lahov po zadnjih zavezniških zmagah v Libiji in Severni Afriki. Postojna je nabita laškega vojaštva. Zelo močne patrulje obkrožajo mesto. Vzdož vse proge od Postojne do št. Petra in dalje do Reke je na vsakih 20 metrov dvojna straža. Potnik, ki se je vozil iz Carigrada preko Ljubljane in Trsta za Švico je, pripovedoval, da je vse ozemlje od hrvaške meje pa do Benetk polno vojaštva in milice. Vse železniške postaje so močno zastražene in imel je vtis, kakor da potuje po sovražnem ozemlju. Isti potnik tudi pripoveduje v švicarskem listu, da odhaja vse polno vlogov z begunci iz Milana in Turina proti slovenskemu ozemlju, za katero mislijo, da je najvarnejše. V vlaku ljudje drugega ne govorijo, kakor o bombardiranju in vpricho čelezniske milice kritizirajo glasno vse ukaze fašistovskih oblasti in zlasti mnogo pikirih besed je izrečenih na račun Nemcev.

SLOVENSKI VOJAKI V RUSIJI

Moskovski radio je sporočil, da so na ruski fronti Rusi ujeli med številnimi laškimi ujetniki tudi precejšnje število Slovencev, zlasti iz okolice Bovec, Kobarida in Idrije. Ti slovenski ujetniki so takoj zaprosili ruske vojaške oblasti, da jih kot prostovoljce uvrstijo v rusko armado. Slovenski vojaki, ki so bili ujeti od Rusov, so po veliki večini pripadali alpskim edincem.

V IDRIJI je zapustil ta svet PAVEL LAPAJNE, ki je bil obče spoštovan in priljubljen idrijski trgovec.

V SV. LUCIJI je umrla blaga gospa MATILDA VUGA, roj. Ivančič.

LESCE NA GORENJSKEM so bile v januarju pozorišče boja. Četniki so vas zavzeli, pobili mnogo nemških vojakov, zaplenili 38 vagonov, en oklopni vlak in 2 tanka.

V LOGATCU je bilo 10. dec. povzročeno po četnikih trčenje dveh tovornih vlakov. Ubit je bil železničar Italijan Luciano Gril. Storilec niso izsledili, pač pa mnogo nedolžnih zaprl.

NEKAJ CEN IZ LJUBLJANSKEGA TRGA: Zeljnate glave L. 150 kg; rdeče zelje L. 2.— kg; kisló zelje L. 1.4.—; kislá repa L. 3.— kg. Božična drevca so prodajali za božične praznike po L. 10.— do L. 50.— komad. Za božične praznike so imeli v Ljubljani 20 cm snega.

UMRL JE V LJUBLJANI znani pro-

fesar ALFONZ PAULIN.

Umrl je tudi znani gostilničar gostilne "PRI NACETU" na šmartinski cesti, g. NACE BANKO.

V IDRIJI je italijanska oblast z vso slovesnostjo slavila praznik svete Barbare, ko so delili Mussolinijeva darila.

NEKAJ LJUBLJANSKIH NOVIC O BOŽIČU

Lahi so ustrelili v Ljubljani uslužbenca realitetne pisarne "Interpromet", Slavka Gabrenjo.

Umrla je gospa Francka Golouh-ova, so-proga znanega slovenskega narodnega delavca, ki je doma iz Primorske.

SEDAJ SE DOBRIKAJO

(Ljubljana v aprilu): Lahov se je polastil velik strah radi razvoja vojnih dogodkov. Fašistovski prvaki si zelo prizadevajo, da bi grozodejstva nad slovenskim prebivalstvom prekrili s binavskim dobrikanjem. Grazioli pridno obiskuje slovenske kulturne ustanove in stalno pripoveduje tistim, ki ga morajo poslušati kako veliko skrb goji Italija napram slovenskemu prebivalstvu. Tudi general Kobotti, ki ima na stotine slovenskih življenj na vesti, pošilja svoje agente k raznim slovenskim vplivnim osebam z raznimi pretvezami. Povabila na razne čajanke, intimne prireditve itd. kar dežujejo. Posebno iščejo Lahi zveze s slovensko duhovščino, katero skrbno prepričavajo, da so eni vendarle boljši, kakor pa tisti, ki bi hoteli podjarmiti vso Evropo.

LAŠKI BEGUNCİ SE VALIJO PROTI SLOVENIJI

V zadnjem času je prispelo veliko število laških beguncev v Slovenijo iz krajev, ki jih bombardirajo zavezniška letala. Potniki, ki prihajajo v Slovenijo iz južne Italije in iz industrijskih krajev severne Italije pripovedujejo o neverjetnih zmedah, ki vladajo na železnicah v notranjosti Italije. Prebivalstvo je obupano in živi v stalni mrzlici siren, pred katerimi ni nikdar varno. Če malo krepkejša zatrobi motorno vozilo, bežijo ljudje po ulicah kot brez glave v strahu, da so nad mestom sovražna letala. Iz Nemčije prihajajo polni vlaki orožja in municije, usmerjeni proti jugu Italije.

NEČLOVEŠKO POSTOPANJE Z NASIMI UJETNIKI

Britanski mornarji, ki so jih pred kratkim zamenjali z mornarji Nemčije in Italije, pripovedujejo o strašnem trpljenju naših vojnih ujetnikov v Italiji. Lahi tem našim ljudem ne priznavajo nobene mednarodne zaščite. Pakete, ki so jim bili poslani, so Lahi enostavno "zaplenili". Postopanje z Jugoslovani je naravnost nečloveško. Včasih se je angleškim ujetnikom posrečilo vtihotapiti med naše ujetnike po nekaj živih.

SLOVENSKI ČETNIKI SO OBKOLILI NEKAJ MEST NA DOLENJSKEM

Po zanesljivih poročilih smo zvedeli, da so v zadnjih tednih slovenski četniki obkrolili Višnjo goro, Sodražico, Velike Lašče, Cerknico in še nekaj drugih večjih krajev na Notranjskem in Dolenjskem. Laške garnizije v teh mestih so popolnoma odrezane in prejemajo hrano s pomočjo letal. Ista poročila govorijo, da so četniki do sedaj ujeli nad 1.500 laških vojakov.

ČETNIKI V JULIJSKI KRAJINI

četniško delovanje je v Julijski Krajini čedalje intenzivnejše. Poročila švicarskih listov naglašajo, da so četniki v zadnjih tednih porušili celo vrsto železniškega omrežja na progah Gorica-Trst in Trst-Postojna. Pri Sv. Luciji so četniki porušili železniški most in elektrarno. Na Colu pri Vipavi so napadli karabinjersko postajo. Na Pivki je prišlo do večjih prask v bližini Ravberkomande.

V TRSTU JE POLNO NEMSKIH VOJAKOV

poročajo potniki, ki so se vrnili iz Srednje Evrope v Turčijo. Med njimi je mnogo mornarjev. Drugi viri poročajo iz Re-

ke, da je v mesto prispelo polno nemških mornarjev. Splošno govorijo, da bodo Nemci prevzeli celotno italijansko vojno mornarico. Baje so v Poli nekaj edinic že zasedli.

SPREMEMBE PREDPISOV GLEDE POSLUŠANJA RADIA V SLOVENIJI

Člen 1. Za nabavo in posest sprejemnih radijskih aparatov, izvzemši za trgovinske trdnice, in njih rabo bodisi komer koli, je potrebna dovolitev.

Člen 2. Na vseh radijskih aparatih, ki se uporabljajo v Ljubljanski pokrajini, se mora namestiti priprava, s katero se da omejiti sprejemanje na oddaje ljubljanske radijske oddajne postaje.

Dalje je prepovedano, imeti zunanje radijske antene.

Priprava za blokiranje se zapečati z zalivko (plombo), da ostane zalivka nedotaknjena, kar bodo ugotavljali občasno posebni uslužbenci, so odgovorni posestniki aparatov.

ČETNIŠKE AKCIJE V SLOVENIJI

Švicarski listi poročajo, da sečetniške akcije v Sloveniji nadaljujejo brez prestopa. Zlasti v predelih, ki so zasedeni od Italijanov, so borbe na dnevnem redu. Glavno središče četniških podvigov je na Snežniku, iz katerega slovenski uporniki stalno ogražajo laška prometna omrežja v Reški dolini in železniško proggo Postojna-Ljubljana.

LISICA ZVITOREPKA

LISICA SE MAŠČUJE

Pa ni taka lisica, pač pa duhovni ljudje v svojem slepem sovraštvu, kadar imajo protivnika brzebrambnega pod seboj.

Kralj je velel, naj privedejo prédenj Lakotnika pa mačka Krnjava, in jima je rekel: "Svoja kožuha mi morata posoditi, draga gospoda, zakaj drugače nikdar ne ozdravim! Vama in vajinim otrokom bom vse življenje hvaležen za to na vsak način potrebuje vajini koži za uslugo. Zvitorepka mi je namreč rekla, da moja lečbo."

"Prosim milosti", zamijavka tužno Krnjav in pade na kolena; "prosim milosti, gospod moj in kralj Čemu Vam bo borni moj kožušek?... Nič drugega kakor nesrečo Vam Zvitorepka nakoplje na glavo; zakaj hudobnica je že marsikoga ugonobila, a ozdravila še ni nikogar. Le pogledite, gospod kralj, kako je Vaša zdravnica zvrčila moje oko!"

In Lakotnik, čigar rane še niso bile povsem zacelejene in je še nosil obveze na bradi in vratu, je žalostno pomahal s svojim kebastim repom in dejal: "Takole umetnost je izvršila Vaša zdravnica na meni, milostni kralj; le pogledjte, kako me je grdoba zdravniška spušila tule vzadi Varujte se, da tudi Vas kaj enakega ne doleti!"

Lakotnik in Krnjav sta si želela, da bi bila čez deveto goro in deveto dolino. Toda zdaj nista mogla več pet uesti, in kralj je velel gospodu Miškotu: "Ljubi bratran, pomagajte vendar gospodoma, da slečeta svoji suknji; tako močno sta zapeta!"

Miško je moral volku in mačku odreti kožo. Samo na glavi in na šapah je še ostalo nekaj obleke. Siromaka sta brea-

la in se otepavala, večala in jadikovala, ali bilo je vse bob ob steno; suknji sta morali doli in v nekaj trenutkih sta bila slečena.

Zvitorepka pa je škodoželjno zasmehovala razmrevljena in golonoga trpinca: "Gospod stric pa gospod muc, zakaj se nista doslej še nikdar pokazala v tej svetlordeči obleki? Zmeraj sta bila ogrnjena v nemarno sivo kožo in še zdaj se obotavljata in jo le nerada posodita svojemu kralju. Prav zares, gospoda, to ni bilo lepo, in če bi le količkaj vedela, kako se je treba vesti, bi zdajle spodobno prosila odpuščanja!"

Lakotnik je turobno povsili glavo s kučmo vred, ki mu je še ostala.

A lisica ga je oštel: "Gledjte jo, klamo brljavo! Ali ne veš, da kdor prosi, klobuk v roki nosi, in ti, gospod stric, ne snameš kape z glave, kakor da imaš ptičja pod njo!"

Kralju pa sta se razmrevljena viteza zasmilila in dejal jima je prijazno: "V treh dneh pridita, gospoda, zopet po svoji suknji, in tudi moja hvala vama ne izostane!"

Peneč se od jeze in ne da bi kralja pozdravila, sta jo Lakotnik in Krnjav popihala z dvora. V najtemnejšem gozdnem zakotju sta si poiskala zavetja in le ponoči sta se priplazila ven na rosnate travnike, kjer sta se valjala po travi, hladeč si bolečine. A na kraljev dvor ni odsihodb prišel nikdar več niti volk niti maček.

Zvitorepka jepo odhodu obeh golonogih viteзов zapovedala psu Vaški, naj zaneti ogenj in naj s toplo vodo umije kože svojih bratičev. Pes je storil, kar mu je naročila, in Zvitorepka je dejala

kralju: "Treba Vam je še kurje juhe, milostni kralj; a kuretina mora biti nadevana s svežo slanino!"

Miroljub je pozval petelina Grebenjaka predse in mu velel: "Tvoje tolste ženke Čopke mi je treba za lečenje. Le kar brž mi jo pošlji, ljubi Grebenjak!"

"Gorjé!" je zarahtal petelin, "njeno življenje mi je ljubše nego moje lastno! Pojejte rajši mene, gospod kralj, in pustite gospo Čopko, naj sirotka živi!"

A Zvitorepki ta zamena ni bila pogodu. Miroljub je zato velel dehorju in kunji Krvopiji, naj ujameta kuro. Risoma Lukavcu in Lukavki pa je dejal: "Izrežita gospodu Ščetincu iz stegna velik kos tolšče, kakor želi Zvitorepka!"

"Samo nekaj mi je še treba, milostni gospod kralj," pripomni rjavka; "jermen iz pasjega usnja še potrebujem; tega pa Vam naj gospod Vaška podari!"

Ko je bil pes Vaška prinesel skrbno umita kožuha svojih bratičev, mu je kralj velel: "Daj mi usnat pas iz svoje kože, ljubi Vaška; bogato te obdarim za to!"

"Gospod, usmilit se me!" moleduje prestrašeni pes. "Pomislite, kako se Vam bo rogal ves svet, če izvlč, da Vas je zdravila Zvitorepka, ki jo je lečenja naučil sam bognasvaruj!"

Toda kralj mu odvrne: "Ljubi Vaška, vedno si mi zvesto in vdano služil in visoko te čislam spričo tvoje vdanosti. Ako mi jermen odrečeš, bi bila to moja smrt in to bi te gotovo žalostilo; kajne, verni moj sluga?"

Tem besedam Vaška ni mogel ugovarjati; pustil je zato, da so mu od nosa pa do repa izrezali širok trak iz kožuha. Junaško je prenašal hude muke in odšel nato tiho z dvora, ne da bi komu količkaj potožil.

(Nadaljevanje)

TIENDA "LA PALMA"

Vse potrebno za perilo in razne potrebščine za moške, ženske in otroke!

Ne bo Vam žal, če se oglosite.

JOSIP BOŽIČ

GÜIFRA 1462

PIÑEYRO

HOTEL IN RESTAVRACIJA

"PACIFICO"

ANTON BOJANOVIC

CHARCAS 767-9

Telef. 31-8783.

Blizu Retira!

V centru mesta!

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsa kovrsta kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021

Telef. 51-5184.

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844. Tel. 59-1356

VSA STAVBENA DELA

Dovodne in odvodne inštalacije izvršuje

Luis Daneu

PERU 832

U. T. 34 - 3405

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31

Bs. Aires. — U. T. 50—0277.

Villa Devoto

Krščanska socijalna načela

TUDI ZA CERKEV JE TREBA DATI DELAVCEM ČAS

Med dolžnostmi, ki jih našteva papež kot dolžnosti delodajalcev do delavcev je tudi ta, "da se je treba ozirati na verske dolžnosti in duševno izobrazbo proletarcev." Zato mora gospodar doovliti, da more delavec primerno dobo časa posvetiti svojemu verskemu čutu. "Kdor bi le površno bral te besede, bi si mislil, kaj pomaga to delavcu, saj se s tem ne more obleči in tudi ne nasititi. Res je za človeka, ki nima hrane in obleke, trenutno najbolj potrebno, da to oboje dobi. Toda tu ne gre za trenutno, enodnevno rešitev socialnega vprašanja, ampak zato, da bi trajno zavladala pravičnost. Trajna rešitev socialnega vprašanja je možna edino le na podlagi vere in v tem tiči globoki socialni pomen vere.

Trajne rešitve ne more prinesiti socialna revolucija, kajti ona pač trenutno spremeni lastnike premoženja, toda ljudi samih ne spreminja. In to je njena glavna slabost. Denar in oblast imata na človeka tak vpliv, da kmalu spremenita prejšnjega zatiranca v novega zatiravca, tako da postane potrebna nova socialna revolucija in ponavljala bi se zopet stara zgodba.

Prvtako ne more prinesiti rešitve socialnega vprašanja takozvana socialna evolucija potom vedno pravičnejše socialne zakonodaje. Gotovo je ona nekaj dobrega in koristnega in potrebna, toda vsakdo ve, kaj so zakoni in kdo zakone tudi v resnici spolnuje in izvršuje. Kdor nima v sebi vesti in nramnega čuta, ki mu ga vzgaja vera, bo kljub vsem paragrafom našel pota, da iste obide. In končno tudi najboljši zakonodavec ne more kaznovati sproti vseh prestopkov. Nemogoča je torej trajna rešitev brez vere. Ona je potrebna delodajalcem in delavcem. Potrebna je delodajalcem, ker jih uči spoštovati v delavcu človeka in brata, ona ga uči pravičnosti, da daje vsakemu, kar mu gre, uči ga odvisnosti od Boga, kateremu bo treba dajati nekoč račun o gospodarjenju.

Potrebna pa je vera tudi delavcu; le ona ga uči, da je pravičnost nad silo; ona ga uči vestno in zvesto vršiti svojo dolžnost, tudi če ni nad njim kontrole; mu daje moč, da se celo v obrambi svojih pravic zdrži sile, ki mu jo narekuje človeški čut jeze in maščevalnosti.

Povsem razumljivo je, zakaj papež naroča delodajalcem, da je njihova dolžnost, dati delavcem potreben čas, da zadostijo svojemu verskemu čutu. Sami sebi si oni lahko pomagajo; prosti so kadar sami hočejo. Nekaj drugega je za podložnega uslužbenca. Le od

volje gospodarjeve je večkrat odvisno, če more zadostiti svoji veri ali ne. Dejstvo je, da je dandanes mnogo delavcev zelo mlačnih v veri in mnogo tudi takih, ki vere sploh nimajo. Mnogi živijo v prepričanju, da je temu dejstvu vzrok edino socialna demokracija ali pa komunizem, ki proglašata vero za zasebno stvar ter v svojem časopisju stalno in pa neumorno napadata vero in cerkev. Res je sicer, da na mnoge to vpliva, zlasti če se dajo povsem vplivati od svojega časopisa. Toda papež očitno ni teh misli. Dobro je vedel in zato tudi poudaril dolžnosti delodajalcev — da je marsikateremu delavcu in delavki v resnici težko živeti po katoliškem nauku.

Kot najnavadnejša in obenem najučinkovitejša sredstva za ohranitev vere in nramnosti se priporoča obisk pridige, sv. maše ob nedeljah in praznikih in pogosti prejem zakramentov. Potrebne so pridige, ki naj bi verniku dale potrebno oporo v boju zoper napade na vero, ki jih sliši v službi, na potu, med tovariši, v gostilni, ki jih bere v časnikih in knjigah, katere mu slučajno pridejo v roke. Poduk in utemeljitev verskih resnic bi mu mogla nuditi nedeljska pridiga in krščanski nauk. Potrebne so maše in pogosti prejem zakramentov radi milosti in božje pomoči, ki jo človek potrebuje v boju zoper lastno poželenje in zoper hibe sveta v slabih kino- ali gledaliških predstavah, v slabih knjigah, v nalašč zato preračunanih izložbenih oknih itd.

To so dejstva, ki jih katoličani priznavamo. Pa kaj nas uči realno življenje? Res, da so nekateri poklici taki, ki zahtevajo več dela, oz. nočno delo, toda zakaj se ne nastavi oz. ne sprejme več delavcev? Velika množica pa je delavcev in delavk, ki jim je skozi celo leto, pol leta, več mesecev, vsak mesec par tednov enostavno onemogočeno prisostvovanje pri pridigi in maši, ki jim je pogost prejem zakramentov onemogočen, ali otežkočen. Ali se moremo potem čuditi, če pri takem človeku vera peša ali polagoma izgine?

In takih slučajev je mnogo. So med temi vajenci in vajenke, ki morajo obiskovati obrtno nadaljevalno šolo, pa jih gospodar ne pusti cel emesece preje k maši; so med temi uslužbenci v kavarnah, gostilnah, prodajalnah, služkinje, delavci po tovarnah, pri stavbah itd.

Vsak lahko iz tega spozna, kako opravičena je zahteva papeževa, lahko pa tudi vidi, da je zastonj pričakovati, da bo delavec izvrševal svoje dolžnosti, če nima vere in vere ne more imeti ali vsaj ne ohraniti, če mu ne dopušča služba, da bi zadostil v najskromnejši meri svojemu verskemu čutu.

(Nadaljevanje)

VAŽNA IZJAVA JUGOSLOVANSKE VLADE

Kr. jugoslovanska vlada v Londonu je pooblastila poslanstvo v Buenos Airesu, da objavi deklaracijo, ki so jo soglasno odobrile vse skupine zastopane v vladi.

Deklaracija se glasi:

"Vsi znaki kažejo, da stopamo, če že ne v zaključno, pa vsaj v odločilno fazo sedanje vojne. To nas sili, da jasno in točno izjavimo naše vojne cilje in splošne smernice naše politike. Med našo in angleško vlado so se že začeli razgovori za VZPOREDITEV DELAVNOSTI NAŠIH ČETNIKOV z vojno akcijo zaveznikov na Balkanu. Toda koordinacija vojaške delavnosti ne zadostuje; predvsem je potrebno, da se doseže koordinacija naše politične delavnosti s tem, da se jugoslovanski vojni cilji spravijo v okvir politike naših velikih zaveznikov.

Naši vojni cilji so določeni po vsem tem, kar se je doslej zgodilo. Po zaslužnjenu in razkrošanju Jugoslavije more sleherni jugoslovanska vlada imeti eno samo po-

litiko: osvoboditev Jugoslavije in vzpostavitev njene celote kot države. To je življenjska potreba vseh Jugoslovancev, in to zahtevajo načela mednarodne pravičnosti, za katere uveljavljanje se borijo Zedinjeni Narodi. Jugoslovanska vlada je šla iz dežele, ker je hotela nadaljevati borbo proti sovražniku do kraja in ker je hotela ohraniti solidarnost z zapadnimi demokracijami. S tem samim dejstvom je vlada določila svoje vojne cilje in osnovne smernice svoje politike.

Vkljub vsem razlikam v mišljenju smo prepričani, da danes vsi jasno vidimo, kakor smo to videli tudi pred dvema leti, da je JUGOSLOVANSKA POLITIČNA SMERNICA edina mogoča smernica. Z izvajanjem te jugoslovanske politike mi najbolje služimo pravim koristim Srbov, Hrvatov in Slovencev. Res je, da po izkušnjah zadnjih dvajset let mnogi mislijo, da ni mogoče vzpostaviti Jugoslavije na temelju popolne etnične ednosti Srbov, Hrvatov in Slovencev. Toda, če je izkustvo pokazalo, da obstoja srbski nacio-

nalizem, hrvaški nacionalizem in slovenski nacionalizem, s katerimi treba računati, iz tega ne sledi, da bi bilo potrebno razkosati Jugoslavijo in na mesto nje postaviti posebno srbsko, posebno hrvaško in posebno slovensko državo. Ko so se, pred 25 leti, tako Srbi kakor Hrvati in Slovenci borili za svojo svobodo, so jasno videli, da je ne morejo doseči, če ne združijo svojih sil. Danes je to še bolj vidno nego pred 25 leti. Kako je to izvedljivo? Nekoč je neki Srb uporabil sledečo formulo: "Močna Srbija v močni Jugoslaviji", kar pomeni, da močne Srbije ni brez močne Jugoslavije, in tudi močne Jugoslavije ne brez močne Srbije. Ista formula bi se mogla uporabiti tudi glede Hrvaške in Slovenije.

Čimbolj se približuje odločilna faza vojne, tembolj moramo naglašati te osnovne ideje, ko se obračamo našim zaveznikom ali našemu narodu. Na umu pa moramo imeti sledeča dejstva: Tekom svojega dolgega trajanja je današnja vojna spremenila svoj značaj za vse Zedi-

"SLOVENSKA KRAJINA"

Javljamo, da je dr. Korman predložil sledeče cene za operacije v grlu za naše člane:

Mandeljni (amígdalas) pri velikih 35.— \$; pri otrokih 30.— \$.
Obisk v konzultoriju 2.— \$. — Obisk na dom 3.— \$.

Polletni račun od občnega zbora. (Računi so bili sklenjeni dne 15. januarja 1943) — do 30. junija 1943.

Članarine plačano	\$ 516.50
Vjnska trgatev in veselica sta prinesli	„ 249.65
Ostalih prijemkov (dar pevcev in igralcev) ..	„ 60.20
Skupno prejeto \$	826.35
IZPLAČANO: Pogreb in podpore	\$ 247.—
Stroški veselice	„ 110.25
Najemnine	„ 100.—
Upravni stroški	„ 24.55
V banko naloženo	„ 400.—
Skupno \$	831.80
V blagajni je bilo 15. I. 1943	\$ 332.25
30. junija 1943 ostane v blagajni	\$ 276.80

Zahvalim se vsem članom na rednom plačevanju in prosim da bi tudi naprej tak vörni ostali. Ništerni so pa šče zaostani,

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.
IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894
Buenos Aires

VESEL DAN NA AVELLANEDI

Res smo imeli veseli dan 20. junija, kot se ga sploh nismo čakali. Obiskali so nas č. g. Pernišek Ludovik, salezijanec, ki se prišli na obisk v Buenos Aires.

Ker takrat ni bila zapovedana maša na Avellanedi, smo kar tako glas dali eden drugemu in sv. maša je bila precej lepo obiskana. Pevski zbor zapoje lepe pesmice, katere g. mašnik že dolgo niso slišali. Kar srce se njim je razveselilo, ko že tako dolgo niso slišali slovenske pesmi.

Želimo g. Pernišku, da bi se večkrat potrudili in prišli v Buenos Aires svoje rojake obiskat.

Kosilo smo imeli v gostilni g. Škaperja kjer se je zbralo par rojakov krog mize. Je bilo prav veselo in lušno. Res na Avellanedi je že bilo letos dosti mašnikov na obisku, kateri so vsi ohranili dober spomin. Mi pa želimo naj vodijo svoje ovčice po tej pravi poti, da bi mogli mnogo duš rešiti grešnega stana in tako pripeljati v sveta nebesa.

Želim g. Pernišku kakor njihov prijatelj, dosti sreče v mašniškem stanu. Res težki križ je misijonski križ, pa po božji volji moremo vse prenašati, da se tako enkrat vsi skupaj snidemo tam gori v svetih nebesih. — Rojak Bojnec Franc.

njene Narode, če jo primerjamo s prvimi početki vojne. Današnja vojna ni samo obrambna vojna proti Osišču, marveč je VOJNA ZA NOV RED, ki bo, z ene strani, dal narodom potrebna jamstva, da v bodoče ne bo več vojn (torej mednarodni mir), z druge pa, da tudi ne bo več gospodarskih kriz in brezposelnosti (torej socialni mir). Če hoče Jugoslavija računati s popolno pomočjo svojih zaveznikov mora dokazati, da želi in da je sposobna sodelovati z njimi za vpostavitve takega novega reda. V ta namen mora Jugoslavija, kakor morajo tudi ostali Zedinjeni narodi, popolnoma revidirati svoje ustanove v duhu pomlajene demokracije. O reviziji svojih ustanov ima določati narod. Toda iz današnjega razvoja dogod-

kov se zdi opravičena predpostavka, da je DOBA CENTRALIZMA MINULA in da se bodočnost nagiba k več ali manj federativni rešitvi, ki bi omogočila Srbom, Hrvatom in Slovencem da sodelujejo pri uveljavljanju svojih skupnih političnih ciljev brez da bi se odrekli svoji etnični individualnosti. Takšna organizacija bi najbolj odgovarjala demokratski ideologiji Zedinjenih Narodov.

Končno je treba pripomniti da Jugoslavija ni šla v vojno z zavojevalnimi nameni. Toda Atlantska Izjava ji daje pravico zahtevati, da se ji VRNEJO VSI ONI KRAJI, KI IMAJO ISTO JUGOSLOVANSKI ZNAČAJ in ki se danes nahajajo pod tujo in sovražno okupacijo.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Pasco 431

Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO

TARIFA REDUCIDA

Concesión 2560.

šteré prosim, naj tudi svojo dužnost čim prle izvrše in dokažejo, da so naši zvesti člani, šteré eden gne v kraj ne spravi.

Z društvenim pozdravom

Blagajnik štefan Ritoper.

Pozivamo vse rojake na lepo igro — burko

"KAKRŠEN GOSPOD TAK SLUGA"

ki jo društvu uprizori v SOBOTO 20. AVGUSTA ob 20 uri na MAN. ESTEVEZ 75, AVELLANEDA.

"SLOVENSKI DOM"

uprizori Krekovo burko

"TRI SESTRE"

V dvorani: ALSINA 2832 (blizu Pl. Once)

8. AVGUSTA OB 17 URI.

Pridite, prav iz srca se boste razvedrili!

AMARO

MONTE CUBINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUBINE S. R. Ltda.

BELGRANO 2280

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

Vzpostavitev večje in močnejše Jugoslavije, organizirane v demokratskem duhu, to so vojni cilji, ki jih sleherna jugoslovanska vlada mora imeti pred očmi. Ti cilji so bili že večkrat izneseni v deklaracijah Nj. V. kralja in Kr. vlade. Bili so prav posebno poudarjeni v kraljevem govoru od 1. decembra 1942. Toda danes, ko stopamo v odločilno fazo vojne, je naša dolžnost, da ponovno naglasimo te cilje kot skupni ideal, okoli katerega se morajo zbrati vsi Srbi, Hrvati in Slovenci v teh zgodovinskih dneh."

To deklaracijo so odobrile vse skupine zastopane v jugoslovanski vladi in se zato more smatrati kot dokaz sporazuma, do-seženega med Srbi, Hrvati in Slovenci glede osnovnih vprašanj Jugoslavije.